AFGRUNDSDJURET

(THE ABYSMAL BRUTE)

AF

JACK LONDON

ÖFVERSÄTTNING AF

ERNST LUNDQUIST

STOCKHOLM • BOHLIN & Co.

STOCKHOLM
ERNST WESTERBERGS BOKTRYCKERI-A.-B.
1917

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna utgåva av *Afgrundsdjuret (The Abysmal Brute, 1913)*, författad av **Jack London** (1876-1916) och översatt 1917 av **Ernst Lundquist** (1851-1938), har digitaliserats i januari 2009 från University of California Libraries av Internet Archive och anpassats för Projekt Runeberg i maj 2012 av Ralph E.

Verket publicerades först som en serie i *Popular Magazine* 1911. Läs om detta och den engelska texten på hemsidan **The World of Jack London** eller på **Internet Archive**!

Boken kan läsas såsom en uppslagen bok i färg på Internet Archive.

I.

Sam Stubener gick vårdslöst och hastigt igenom sin post. Som impresario för prisboxare var han van vid alla slags konstiga bref. Hvarenda projektmakare, vadhållare, vadhållares vän eller reformator tycktes ha idéer att meddela honom. Från hemska hotelser mot hans lif till mildare hotelser, som t. ex. att vilja pracka på honom kaninfotfetischer eller lyckobringande hästskor, från anbud att köpa värdelöst skräp till kvartmillionsofferter från ovederhäftiga anonymer, kände han till sin posts hela ramsa af öfverraskningar. Sedan han engång erhållit en rakstrigel gjord af en lynchad negers hud och ett utmärgladt och soltorkadt finger skuret af en hvit mans lik

funnet i Döda dalen, var han öfvertygad om, att postbäraren aldrig mera skulle lämna honom något, som kunde slå honom med häpnad. Men i dag öppnade han ett bref, som han läste två gånger, stoppade i fickan och tog upp igen för att läsa tredje gången. Det var afstämpladt på något okändt postkontor i grefskapet Siskiyou och lydde sålunda:

»Käre Sam!

Ni känner mig inte annat än par renommé. Ni kom efter min tid, och jag har länge varit ur spelet Men ni kan lita på, att jag inte har sofvit. Jag har följt med hela spelet, och jag har följt er från den tiden, då Kol Aufman slog er ur brädet, till er sista stukning af Nat Belson, och jag vet, att ni är det styfvaste som finns i impresariefacket.Jag har ett förslag att göra er. Jag har den mest storartade nybörjare, som någonsin har funnits. Det är inte bluff. Det är solid vara. Hvad skulle ni säga om en baddare på tvåhundratjugu skålpunds vikt, tjugutvå år gammal och som kan utdela en stöt dubbelt hårdare än mina allra bästa? Det är min pojke, Pat Glendon junior, under det namnet kommer han att uppträda. Jag har planerat alltsammans. Det bästa ni nu kan göra är att ta första tåg och komma hit.

Jag har uppfostrat honom och tränat honom. Allt hvad jag någonsin har haft i mitt hufvud har jag präntat in i hans. Ni kanske inte tror mig, men han kan ännu mera. Han är född till boxare. Han är ett underverk i fråga om tid och afstånd. Han vet allt precis på sekunden och tummen, och han behöfver inte alls tänka på det. Hans sextumsstöt är ett säkrare sofmedel än de flesta boxpampars styfvaste swingslag.Det talas så mycket om den hvita rasens hopp. Det är han. Kom och se på honom. Då ni tränade Jeffries, var ni galen i att jaga. Kom hit, så skall jag bjuda er på så extra prima jakt och fiske, att allt annat i den vägen inte blir värdt en pris snus. Jag skall låta Pat junior följa med er. Jag orkar inte. Det är därför jag skickar efter er. Jag ämnade bli hans impresario själf. Men det går inte. Jag är innesittare och kan bli utburen när som helst. Så att ge er af, ni. Jag vill att ni skall ta hand om honom. Det blir en förmögenhet för er båda två, men jag vill sätta upp kontraktet.

Högaktningsfullt
Pat Glendon.»

Stubener fick myror i hufvudet. Vid första påseendet såg det ut som ett skämt — boxare voro kända som skämtare —, och han försökte spåra Corbetts lilla fina hand eller Fitzsimmons stora välvilliga labb i det kludd han hade framför sig. Men om det var äkta,så visste han, att det verkligen var värdt att tänka på. Pat Glendon var före hans tid, fastän han som liten pys hade sett honom boxas på beneficeföreställningen för Jack Dempsey. Redan då kallades han »gubben» Pat och hade i åratal varit borta från ringen. Han hade före Sullivan arbetat efter de gamla Londonboxreglerna, men hans sista afmattade matcher hade förts upp under rubriken Markis-Queensbury-reglerna.

Hvilken ringhabitué kände ej till Pat Glendon? Fastän endast få nu lefvande hade sett honom på hans glanstid och det just inte var många flera, som hade sett honom alls. Men han hade gjort sig ett namn i boxningens historia, och intet sportlexikon var fullständigt utan det. Hans rykte var märkligt på sitt sätt. Ingen var mera hedrad, men ändå hade han aldrig hedrats med championskap. Han hade haft otur och gått under namnet boxaren med otur.Fyra gånger hade han varit nära att bli tungviktschampion, och alla gångerna hade han varit värd att bli det. Som den där gången ombord på träningsbåten i San Francisco-bukten, då han bröt sin egen underarm just som han hade championskapet som i en liten ask, eller på ön i Themsen, då han pulsade omkring i sex tums stigande tidevatten och bröt ett ben i samma stadium af en match, som han höll på att vinna; i Texas hade det också varit en oförgätlig dag, då polisen grep in just som han med ali säkerhet hade fått sin motståndare färdig att ge sig. Och till sist var det matchen i Arbetarinstitutets paviljong i San Francisco, då han från början hemligt motarbetades af en förstklassig skojare till skiljedomare mutad af ett litet syndikat vadhållare. Pat Glendon hade ej haft några missöden i den matchen, men då han slagit ut sin motståndare med en rak stöt mot käken och ett vänsterslag i maggropen,diskvalifierade domaren honom helt sonika för otillåtna slag. Hvarenda ögonvittne och sportexpert, ja hela sportvärlden visste, att han inte hade gjort något otillåtet. Men som alla boxare hade Pat Glendon förbundit sig att underkasta sig skiljedomarens utlåtande. Pat underkastade sig och sade bara, att det var

i stil med hans vanliga otur.

Det var Pat Glendon. Hvad som vållade Stubener hufvudbry var huruvida Pat hade skrifvit brefvet eller icke. Han tog det med sig nedåt staden. Hvad hade det blifvit af Pat Glendon? Den frågan gjorde han alla sportmänniskor han mötte. Ingen tycktes veta det. Några trodde, att han måste vara död, men ingen visste det bestämdt. Redaktören för sportafdelningen i en morgontidning slog upp i en matrikel och kunde upplysa, att han inte var antecknad som död. Det var Tim Donovan, som gaf honom en ledtråd.

»Han är alldeles säkert inte död», sadeDonovan. »Hur skulle det kunna vara möjligt? En karl af hans kaliber, som aldrig söp eller for illa med sig? Han förtjänade pengar, och hvad mer är, han sparade dem och placerade dem fördelaktigt. Hade han inte tre boxsalonger en tid? Och förtjänade han inte massor af pengar, då han sålde dem? När jag nu tänker närmare på saken, så var det sista gången jag såg honom — då han sålde dem. Det är tjugu år sedan eller mer. Hans hustru hade nyss dött. Jag mötte honom på väg till färjan. 'Hvart skall ni ta vägen?' sa' jag. 'Till skogs', sa' han. 'Jag har slutat. Adjö, Tim, min gosse'. Och jag har aldrig sett honom sedan den dagen. Naturligtvis är han inte död.»

»När hans hustru dog, säger ni — hade han några barn?» frågade Stubener.

»Ja, en liten parvel. Han bar honom just på armen den dagen.»

»Var det en pojke?»»Hur skall jag kunna veta det?»

Då var det som Sam Stubener fattade sitt beslut, och samma kväll satt han i en Pullmannvagn på väg till norra Californiens vildmarker.

*

II.

Stubener steg af tåget vid Deer Lick tidigt på morgonen, och han fick gå och drifva en timme, innan det enda kaféet öppnade sina dörrar. Nej, kaféägaren visste ingenting om Pat Glendon, hade aldrig hört talas om honom, och om han fanns i denna del af landet, måste han bo någonstädes i en afkrok. Inte heller hade den ende gästen någonsin hört talas om Pat Glendon. På hotellet rådde samma okunnighet, och inte förr än handelsmannen och postmästaren öppnade kom Stubener på spåret. Ja, Pat Glendon bodde långt bort frånall ära och redlighet. Man tar diligensen till Alpine, som var ett timmerläger fyrtio mil därifrån. Från Alpine färdas man på hästryggen uppför Antilopdalen öfver bergen ner till Bear Creek. Pat Glendon bodde någonstädes ett stycke längre bort Det visste nog folket i Alpine. Ja, det fanns en ung Pat Handelsmannen hade sett honom. Han hade varit i Deer Lick för två år sedan. Gubben Pat hade inte synts till på fem år. Han köpte sina varor i stora partier och betalade alltid med en check, och han var en hvithårig och konstig gubbe. Det var allt hvad handelsmannen visste, men folket i Alpine kunde nog ge honom närmare besked.

Det artade sig bra för Stubener. Det fanns otvifvelaktigt både en Pat Glendon junior och en dito senior, som bodde där borta. Den natten tillbragte impresarion i Alpines timmerläger, och tidigt följande morgon red han på en indianpony uppförAntilopdalen. Han red öfver bergen och utför Bear Creek. Han red hela dagen genom det vildaste, oländigaste landskap han någonsin hade sett, och i solnedgången vek han af in i Pintodalen på en så brant och smal väg, att han mer än en gång föredrog att sitta af och gå till fots.

Klockan var elfva, då han steg af hästen utanför ett blockhus och hälsades af två stora hjorthundars skall. Sedan öppnade Pat Glendon dörren, föll honom om halsen och drog in honom.

»Jag visste att ni skulle komma, Sam, min gosse», sade Pat, medan han linkade omkring, gjorde upp eld, kokade kaffe och stekte en väldig björnbiff. »Pojken är inte hemma i kväll. Vi höllo på att få ondt om sofvel, och så gick han ut i solnedgången för att spåra upp en hjort. Men jag säger ingenting. Vänta tills ni får se honom. Han är nog

hemma i morgon bittida och då kan ni probera honom. Där ä' hansboxhandskar. Men vänta tills ni får se honom.»

»Hvad mig beträffar, så är jag slut. Åttiett i januari och det är vackert så för en f. d. boxare. Men jag har aldrig vanskött mig, Sam, eller hållit nattvak eller lefvat rackare. Jag hade en förbannadt bra kropp och den skötte jag så godt jag kunde, det syns nog, om ni ser på mig. Och jag har lärt pojken det samma. Hvad säger ni om en ung man på tjugutvå år, som aldrig i sitt lif har druckit ett glas starkt eller smakat tobak? Sådan är han. Han är en jätte och har fört ett naturligt lif i alla sina dar. Vänta tills han tar er med sig ut på hjortjakt. Ni kommer att bli alldeles utpankad af att följa efter honom, och då bär han ändå hela skjutattiraljen och en stor hjorttjur till på köpet Han är friluftsmänniska, och aldrig hvarken sommar eller vinter har han sofvit under tak. Bar himmel, det är för honom, så har jag lärthonom. Det enda jag är orolig för är hur det skall bekomma honom att sofva inomhus och hur han skall stå ut med tobaksröken i boxringen. Den är ohygglig, den där röken, då han boxas riktigt på skarpen och kippar efter luft Men nu kan det vara nog om det här, Sam, min gosse. Ni är trött och borde ha sofvit för längesedan. Vänta tills ni får se honom, det är nog af det. Vänta tills ni får se honom.»

Men gubben Pat led af ålderdomens pratsjuka, och det dröjde länge innan han lät Stubener få en blund i sina ögon.

»Han kan springa i kapp med en hjort på sina egna ben, den där pojken», utbrast han åter. »Jägarlifvet är den allra finaste träningen för lungorna. Annars vet han just inte mycket, fast han har läst några böcker då och då och poesi och tocke där. Han är bara en äkta oförfalskad naturmänniska, som ni nog skall märka, så snart ni får se honom. Han har det gamlairländska gryet Ibland går han omkring och ser drömmande ut, så att jag misstänker starkt, att han tror på älfvor och så'nt. Han är en naturälskare, om någon är det, och han är rädd för städer. Han har läst om dem, men den största han nånsin har varit i är Deer Lick. Han tyckte illa om folkträngseln, och han tyckte människorna kunde behöfva en utgallring. Det var för två år sedan — första och sista gången han har sett ett lokomotiv och ett tåg.

»Ibland tänker jag det kanske är orätt af mig att låta honom växa upp så här till naturmänniska. Men det har gifvit honom goda lungor och uthållighet och styrka som en vildoxe. Ingen, som har växt upp i staden, kan mäta sig med honom. Jag kan ju gå in på, att Jeffries på sin bästa tid kunde ha generat pojken litet, men bara litet. Pojken skulle ha knäckt honom som ett halmstrå. Och ändå ser han inte så ut.Det är det allra märkvärdigaste. Han är bara en välväxt yngling, men det är kvalitén i hans muskler som är olika. Men vänta tills ni får se honom, jag säger bara det.

»Pojken är så underligt förtjust i poesi och små ängar, en liten fura med månen bakom, blåsiga solnedgångar eller morgonsolen från toppen af ett högt berg. Och han längtar efter att få se taflor och teckningar, och han är galen i att deklamera om 'Lucifer eller nattens ande' ur de där versböckerna, som han fick af den rödhåriga skollärarinnan. Men det är bara för att han är så ung. Han kommer att ägna sig med lif och själ åt boxningen, bara vi få honom till att börja, och vara på sin vakt mot obehag, då han måste bo i en stad.

»Det är en god sak: han är skygg för fruntimmer. De komma inte att oroa honom än på många år. Han kan rakt inte förstå sig på de där varelserna, ochförbannadt få af dem har han sett för resten. Det var skollärarinnan där borta i Samson's Flat, som satte de där poesigrillerna i hufvudet på honom. Hon var alldeles galen i pojken, fast det hade han inte en aning om. Det var en hetlefrad flicka — inte härifrån bergstrakten, utan nedifrån slättlandet — och till sist blef hon alldeles från vettet, och det var skamlöst så hon hängde efter honom. Och hvad tror ni pojken gjorde, då han äntligen begrep? Han blef rädd som en hare. Han tog filtar och ammunition med sig och gaf sig af in i storskogarna. Jag såg inte en skymt af honom på en månad, och sedan smög han sig in, se'n det var mörkt, och var borta igen på morgonen. Och han ville inte så mycket som se åt hennes bref. 'Bränn upp dem', sa' han. Och jag brände upp dem. Två gånger kom hon ridande hit på en indianpony hela vägen från Samson's Flat, och jag tyckte det var synd om flickstackaren.Hon rentaf trånade efter pojken, och det syntes också i hennes ansikte. Men efter tre månader slutade hon i skolan och reste tillbaka till sin egen hemtrakt, och sedan kom pojken hem för att lefva här i blockhuset igen.

»Kvinnor ha varit mången duktig boxares fördärf, men det ska de inte bli för honom. Han rodnar som en flicka, om något kjoltyg tittar på honom en gång till eller tittar för länge första gången. Och alla titta de på honom. Men då han boxas, då han boxas! Herre Gud, det är den gamla irländska vilda glöden, som flammar i honom och sätter fart i hans näfvar. Inte för att han går för långt. Det skall ni inte tro. På min bästa tid var jag aldrig så kallblodig som han. Jag misstänker, att det var min hetsighet, som vållade mina missöden. Men han är ett isberg. Han är het och kall på samma gång, en elektrisk tråd omspunnen med is.»Stubener höll på att lura till, då den gamle mannens mummel väckte honom. Han hörde sömnigt på.

»Jag har sannerligen gjort en man af honom! Jag har gjort honom till en man med två duktiga näfvar och raka ben och ögon, som se skarpt rätt fram. Och jag har spelet på mina fem fingrar och har följt med tiden och de moderna förändringarna. Dykning? Han känner till alla stilar och kraftsparande metoder. Han flyttar sig aldrig två tum, då det räcker med halfannan. Och när han vill, kan han ta språng som en känguruhanne. Kamp på nära håll? Vänta tills ni får se. Bättre än hans kamp på längre håll, och han skulle alldeles säkert ha kunnat boxas med Peter Jackson och besegrat Corbett på hans bästa tid. Jag har lärt honom allting, säger jag, ända till det sista tricket, och han har därtill lärt sig åtskilligt själf. Han är ett riktigt boxargeni. Och han har haft en hel hop ungabergsbor att öfva sig på. Jag har lärt honom finesserna, och de ha öfvat upp hans styrka. De ä' inte blyga eller petiga. Bölande tjurar och stora gråbjörnar, det är just hvad de ä', då det gäller att clincha eller ta sats och utdela swingslag. Och han leker med dem. Hör ni hvad jag säger? Han leker med dem, som ni eller jag skulle leka med små hundvalpar.»

Stubener vaknade ännu en gång och hörde gubben mullra:

»Det är just det lustiga i saken, att han inte tar boxningen på allvar. Den faller sig så lätt för honom, att han tar den som en lek. Men vänta tills han råkar ut för en som är rask i vändningarna. Jag säger bara det, vänta. Då skall ni få se, hur han låter sin sparade kraft svälla ut och hur han klår upp sin motståndare efter alla vetenskapens regler, och aldrig skall ni ha sett något så vackert.»I den gråkalla dagningen öfver bergen väcktes Stubener af gubben Pat.

»Nu kommer han där ute på vägen», hviskade han hest. »Ut med er och ta er första titt på den störste boxare ringen någonsin har skådat eller kommer att skåda på tusen år.»

Impresarion tittade ut genom den öppna dörren, gned sömnen ur sina tunga ögon och såg en ung jätte träda in på gårdsplanen. I ena handen höll han en bössa, öfver axlarna bar han en tung hjort, men den bördan tycktes ej bekomma honom det ringaste. Han var tarfligt klädd i blå ytterbyxor och ylleskjorta, öppen i halsen. Rock hade han ingen och på fötterna hade han mockasiner i stället för vanliga skodon. Stubener lade märke till, att han gick lätt och smidigt som en katt trots sina tvåhundra tjugu skålpunds vikt oberäknadt hvad hjorten vägde. Impresarion kände sig imponerad redan vid första ögonkastet. Den ungemannen såg visserligen fruktansvärd ut, men Stubener fäste sig mest vid det egendomliga och ovanliga i hans utseende. Han var en ny typ, någonting helt olikt de vanliga boxarna. Han verkade som en vildmarkens son, mera en nattlig kringströfvande uppenbarelse från någon gammal fésaga eller folksägen än en ung man från tjugonde århundradet.

Något som Stubener genast upptäckte var att unge Pat inte var mycket talför. Efter faderns presentation tryckte han främlingens hand, men sade ingenting och grep sig tyst an med att göra upp eld och laga till frukosten. På faderns direkta frågor svarade han enstafvigt, till exempel då han tillfrågades hvar han hade drifvit upp hjorten.

»South Fork», var allt hvad han sade.

»Elfva mil öfver bergen», förklarade gubben stolt för Stubener, »och en väg så man kan tappa andan.»

Frukosten bestod af svart kaffe, surdegsbröd och en ofantlig kvantitet björnköttrostadt på glöden. Däraf åt den unge mannen glupskt, och Stubener gissade, att bägge Glendons voro vana vid nästan uteslutande köttdiet. Gamle Pat skötte samtalet ensam, men det var inte förr än måltiden var slut som han gaf sig in på det ämne, som låg honom om hjärtat.

»Pat, min gosse», började han, »du vet ju hvem den här herrn är?»

Unge Pat nickade och kastade en hastig, sammanfattande blick på impresarion.

»Nå, han vill ta dig med sig ner till San Francisco.»

»Jag vill hellre stanna här, far», blef svaret.

Stubener kände sig litet besviken. När allt kom omkring, hade han farit åstad i ogjordt väder. Detta var ingen boxare, som ifrigt längtade efter att få gripa sig an. Hans väldiga korpus hade ingenting att betyda. Det var ingenting nytt. Det var de stora karlarna, som vanligen blefvo för feta.Men gubben Pats keltiska vrede flammade upp, och hans röst fick en barskt befallande ton.

»Du ger dig i väg ner till städerna och boxas, pojke. Det är det jag har tränat dig till, och det kommer du att göra.»

»All right», blef det oväntade svaret, som kom liknöjdt mullrande ur det breda bröstet.

»Och boxas af bara fan», tillade gubben.

Stubener kände sig åter besviken öfver frånvaron af eld och glöd i den unge mannens ögon, då han svarade:

»All right. När ska vi ge oss af?»

»Å, Sam här vill jaga och fiska litet först och äfven pröfva dig litet med boxhandskarna.» Han såg på Sam, som nickade. »Du kan gärna ta af dig och visa honom hvad du går för.»

En timme därefter hade Sam Stubener fått sina ögon öppnade. Själf f. d. boxare, af tungviktsklass till på köpet, var han ännu styfvare som bedömare af boxare,och aldrig hade han sett en så förstklassig kropp.

»Se så mjuk han är», kuttrade gamle Pat. »Det här är äkta vara. Se på axellinjen och sådana lungor han har. Rena fullkomligheten alltsammans, ända till sista bloddroppen och sista unset kött. Ni ser framför er en man, Sam, hvars like ingen någonsin skådat. Inte en muskel hos honom är ofri. Han är ingen viktlyftare eller cirkusatlet. Se hur mjukt och lättjefullt hans muskelormar slingra sig. Vänta tills ni får se dem ljunga fram som en skallerorm, då han hugger. I denna stund är han i stånd att boxas fyrtio omgångar eller hundra. Börja nu! Tid!»

De grepo sig an med treminutersronder med en minuts rast, och Sam Stubener upptäckte genast, att han misstagit sig. Här fanns ingen öfverflödig fetma, ingen dåsighet, endast en lugn och godmodig lek med boxhandskar och trick, med en barsk skärpaoch hårdhet i slagen, som endast brukar förekomma hos en tränad boxare, som är född till det yrket.

»Seså, sakta, sakta», varnade gubben Pat. »Sam är inte som han var förr.»

Detta eggade Sam, som meningen var, och han gjorde sitt mest berömda trick och sin favoritstöt — ett skenslag med clinch och en rak stöt mot maggropen. Men hur fort det gjordes, såg unge Pat det, och det träffade visserligen, men hans kropp höll på att glida undan. Nästa gång gled han ej undan. Då stöten började, flyttade han sig framåt och vred höften för att ta emot den. Det var bara en rörelse på några tum, men den blockade slaget. Och hur mycket han än försökte, kom Stubeners handske sedan aldrig längre än till denna höft.

Stubener hade kämpat med storheter på sin tid och hade redt sig mycket bra på offentliga uppvisningar. Men här fanns ingen möjlighet att reda sig. Unge Patlekte med honom och kom honom att under clinchningen känna sig hjälplös som ett barn, då han låste fast hans armar och blockade med fulländadt mästerskap och knappt tycktes lägga märke till, att han existerade. Halfva tiden tycktes unge Pat använda till att titta bort och ut öfver landskapet med drömmande min. Men just här begick Stubener ännu ett misstag. Han tog det för ett trick, som gamle Pat lärt honom, försökte drifva in en kortarmstöt, men hade ögonblickligen sin arm fastlåst och fick örfilar på bägge öronen för besväret.

»Det är instinkt», sade gubben triumferande. »Det är inte inlärdt, må ni tro. Han är en trollkarl. Han anar en stöt innan han ser den, vet när och hur den appliceras, känner till dess hastighet, räckvidd och precision. Och det är ingenting, som jag någonsin har lärt honom. Det är ingifvelse. Han har det i blodet.»

En gång vid en clinchning drefboximpresarion till unge Pats mun med sin handske, och det låg en viss liten ilska i hans sätt att drifva till. Ett ögonblick därefter, vid nästa clinchning, fick Sam den andres handske på sin egen mun. Slaget var alls icke våldsamt, men det hårdnackadt lugna trycket sköt hans hufvud bakåt, så att det knakade i kotorna, och ett ögonblick trodde han, att han brutit halsen af sig. Han gjorde sin kropp slapp och lät armarna hänga till tecken att matchen var öfver, kände sig genast bättre och återtog balansen.

»Han ... han duger», flämtade han, och hans blick förrådde den beundran han icke hade andedräkt till att uttrycka.

Gamle Pats ögon voro klara och fuktiga af stolthet och triumf.

»Och hvad tror ni kommer att hända, då någon af ringens fula fiskar försöker sina otillåtna slag mot honom?»

»Han kommer att slå ihjäl dem naturligtvis», sade Stubener.»Nej, därtill är han för kallblodig. Men nog kommer han att ge dem en minnesbeta för deras ohederlighet.»

»Låt oss sätta upp kontraktet», sade impresarion.

»Vänta tills ni känner till hela hans värde!» svarade gamle Pat. »Det är stränga villkor jag ämnar föreslå. Gå ut med pojken i bergen och jaga hjort och gör bekantskap med hans lungor och hans ben. Sedan ska vi skrifva så det står härliga till.»

Stubener var borta i två dagar på denna jakt, och han inhämtade mer än gamle Pat hade lofvat honom och kom tillbaka mycket trött och stukad. Den unge mannens naivitet hade förefallit den af sin erfarenhet härdade impresarion öfverraskande, men han hade ej visat sig lätt att lura. Hur oskyldig han än var, oberörd af allt utom hvad han sett och erfarit under sitt ensliga lif i bergstrakten, hade han emellertid visat sig äga en naturlig klokhet och klarsynthet,som var allt utom hvardaglig. I ett afseende var han en gåta för Sam, som ej kunde förstå hans fruktansvärda lugn. Ingenting retade eller oroade honom, och hans tålamod var naivt orubbligt. Han svor aldrig, ej ens på det mustlösa och omanliga sätt som mammas gossar bruka.

»Jag skulle nog svära, om jag hade lust», förklarade han, då hans följeslagare försökte egga honom till det. »Men jag förmodar jag aldrig kommer att behöfva det. Då jag gör det, skall jag nog svära.»

Gamle Pat, som aldrig lät öfvertala sig, då han en gång beslutat sig för något, sade farväl hemma i blockhuset.

»Det kommer inte att dröja länge, Pat, min gosse, förr än jag får läsa om dig i tidningarna. Jag skulle nog gärna vilja följa med dig, men jag är rädd att min rätta plats är här uppe mellan bergen ända till min sista stund.»

Sedan tog den gamle mannenimpresarion afsides och for ut mot honom nästan brutalt:

»Kom ihåg hvad jag har sagt er många gånger. Gossen är ren och hederlig. Han har ingen aning om sportens ruttenheter. Allt sådant där har jag förtegat för honom, ser ni. Han har ingen aning om hvad fusk vill säga. Han känner bara till det hjältemodiga och romantiska och ärofulla i att boxas, och jag har proppat honom full med historier om de gamla ringkämparna, ehuru Gud skall veta att de just inte satte honom i eld och låga. Kan ni tänka er, jag klippte ut sportspalterna ur tidningarna för att han inte skulle få se dem — han trodde, att jag ville ha dem i mitt urklippsalbum. Han har aldrig hört talas om, att en boxare någonsin har afbrutit en match eller gjort den om intet. Så att dra inte in honom i något som inte är hederligt. Låt honom slippa känna äckel. Det var därför jag satte in den där paragrafen omkontraktets ogiltighet. Vid första fusk är kontraktet upphäfdt. Ingen ohederlig delning af vadpengarna, inga hemliga öfverenskommelser med filmherrarna om garanteradt afstånd. Ni komma att förtjäna massor med pengar, bägge två. Men rent spel, annars förlorar ni. Har ni förstått?

»Och hvad du gör, så akta dig för kvinnfolken», var gamle Pats sista förmaning, då unge Pat redan satt på hästryggen och pliktskyldigast drog tyglarna åt sig för att höra på. »Kvinnorna ä’ död och helvete, kom ihåg det. Men då du träffar på den rätta, så håll fast vid henne. Hon är mera värd än ära och pengar. Men öfvertyga dig om det först, och då du är säker på henne, så låt henne inte glida bort mellan fingrarna. Grip tag i henne med bägge händerna och håll henne fast. Håll fast henne, om så hela världen ryker i spillror. Pat, min gosse, en bra kvinna är

... en bra kvinna. Det är mitt första och mitt sista ord.»

*

III.

Genast då de kommo till San Francisco, började Sam Stubeners bekymmer. Inte för att unge Pat hade svårt lynne eller var bråkig, som hans far hade fruktat. Tvärtom, han var exempellöst snäll och blid. Men han hade hemlängtan till sina älskade berg. Han var också i hemlighet rädd för staden, ehuru han vandrade fram på dess larmande gator orubbligt lugn som en röd indian.

»Jag har kommit hit för att boxas», sade han vid slutet af den första veckan. »Hvar är Jim Hanford?»Stubener hvisslade.

»En stor mästare som kan skulle inte se åt er», svarade han. »Gå och skaffa er rykte, skulle han säga.»

»Jag kan klå honom.»

»Men det vet inte allmänheten. Om ni klådde honom skulle ni bli världsmästare, och det har ingen boxare blifvit efter sin första match.»

»Det kan jag.»

»Men det vet inte allmänheten, Pat. Den skulle inte komma för att se er slåss. Och det är folkmassorna, som ge pengarna och de stora prisen. Det är därför Jim Hanford inte skulle se åt er ett ögonblick. På er skulle han inte kunna förtjäna något. Dessutom förtjänar han nu tre tusen i veckan på en varieté med ett kontrakt på tjugufyra veckor. Tror ni han skulle kasta bort det för en match med en karl, som ingen någonsin har hört talas om? Ni måste göra något först, sätta ett rekord. Ni måstebörja med små förstadsboxare, som ingen känner till — sådana gyckar som Chub Collins, Rough-House Kelly och Flygande holländaren. Då ni har expedierat dem, står ni bara på den första stegpinnen. Men sedan kommer ni att gå upp som en ballong.»

»Jag skall slåss med alla de där tre i samma ring, den ene efter de andre», förklarade Pat i bestämd ton. »Den saken skall ni arrangera.»

Stubener skrattade.

»Hvad nu då? Tror ni inte jag kan besegra dem?»

»Det vet jag att ni kan», försäkrade Stubener. »Men det kan inte ordnas på det sättet. Ni måste ta en i sänder. Kom för resten ihåg, att jag förstår mig på den här sporten, och att jag är er ledare. Det där förslaget måste arbetas ut, och jag vet hur det skall gå till. Om vi ha tur, kan ni komma er upp inom ett par år och bli champion med en hel massa pengar.»Pat suckade vid dessa utsikter, men klarnade sedan upp.

»Och sedan kan jag dra mig tillbaka och vända om hem till gubben», sade han.

Stubener ämnade svara, men han teg. Hur besynnerligt detta championämne än var, litade han på, att då han kommit till toppen, skulle han bli lik alla de andra, som hade gjort det samma förut. Dessutom voro två år en lång tid, och det var mycket att göra under tiden.

Då Pat började drifva omkring i närheten af sin bostad och läsa ändlösa diktsamlingar och romaner hämtade från ett lånbibliotek, skickade Stubener bort honom och lät honom slå sig ned på en Contra-Costa-ranch på andra sidan viken under Spider Walshs vaksamma uppsikt. Då en vecka gått, hviskade Spider, att företaget var misslyckadt. Hans skyddsling var ute och långt bortom berg och backar från morgon till kväll, metade foreller i åarna, sköt vaktlar och hararoch höll jakt på den ende listige råbocken, som var beryktad för att ha öfverlefvat ett helt decenniums jägare. Det var Spider som blef lat och slapp, medan hans skyddsling höll sig i god form.

Som Stubener hade väntat, blef hans »okände» föremål för åtlöje från boxklubbens ledare. Voro inte skogarna fulla af okända storheter, som alltid hade sådana där anfall af championrabies? En försöksmatch, låt oss säga på fyra omgångar — ja, det kunde de gå in på. Men den stora matchen — aldrig. Stubener hade föresatt sig, att unge Pat inte skulle debutera på annat än en stor föreställning, och tack vare sitt eget ansedda namn lyckades han slutligen drifva det igenom. Med stora betänkligheter gick Missionsklubben in på, att Pat Glendon skulle få göra femton omgångar med Rough-House Kelly om ett pris på hundra dollars. Det var brukligt, att unga boxare antogo gamla ringhjältars namn,så att ingen misstänkte, att han var son till den store Pat Glendon, och det höll Stubener tyst med. Det var en präktig reklam, som man kunde låta explodera efteråt.

Så kom matchkvällen efter en månads väntan. Stubener var mycket orolig. Hans impresariorykte stod på spel, om inte hans skyddsling gjorde lycka, och han såg till sin förvåning, att Pat, sedan han bara suttit i sitt hörn i fem minuter, förlorade sin friska färg på kinderna och blef sjukligt gul.

»Krya upp er, min gosse», sade Stubener och slog honom på axeln. »Första gången i en ring är alltid konstig, och Kelly har ett sätt att låta sin motståndare vänta på honom, för att han skall få rampfeber.»

»Det är inte det», svarade Pat. »Det är tobaksröken. Jag är inte van vid den, och jag får nästan kväljningar af den.»

Hans impresario kände sig genast lättare om hjärtat. En man, som blef sjuk af sinnesrörelse, kunde, äfven om han voreen Simson, aldrig slå sig fram vid en prismatch. Hvad tobaksröken beträffade, skulle pojken nog bli van vid den, det var alltsammans.

Unge Pats inträde på estraden hade mottagits med tystnad, men då Rough-House Kelly klef öfver repen, hälsades han med stormande bifall. Han gjorde skäl för namnet. Han var en karl med vildt utseende, svartmuskig och luden, med väldiga, knutiga muskler, och vägde drygt två hundra skålpund. Pat tittade nyfiket på honom och fick en bister grimas till svar. Sedan båda presenterats för publiken, tryckte de hvarandras händer. Och då deras handskar grepo om hvarandra, skar Kelly tänderna, förvred ansiktet med ilsken min och mumlade:

»Nå, hur står det till med nerverna?» Han slängde brutalt ifrån sig Pats hand och hväste: »Dig skall jag nog sluka i en munsbit, din valp!»Publiken skrattade åt hans beteende och gissade sig muntert till hvad Kelly hade sagt.

Då Pat kom tillbaka till sitt hörn och väntade på gonggongen, vände han sig till Stubener.

»Hvarför är han ond på mig?» frågade han.

»Det är han inte», svarade Stubener. »Det är bara hans sätt, han försöker skrämma er. Det är bara munväder.»

»Inte är det boxning», anmärkte Pat, och Stubener såg med en hastig blick, att hans ögon voro lika mildt blå som vanligt.

»Var på er vakt», varnade impresarion, då gonggongen ljöd till den första ronden och Pat reste sig. »Han kan komma öfver er som en människoätare.»

Och som en människoätare kom Kelly öfver honom, rusande tvärs öfver ringen i vildt raseri. Pat, som på sitt lugna sätt endast hade gått honom ett par steg tillmötes, beräknade den andres fart, tog ett steg åt sidan och gaf honom med sin styft krökta högra arm ett hookslag mot käken. Sedan stod han och såg på med liflig nyfikenhet. Matchen var slut. Kelly hade störtat omkull som en oxe för slaktyxan, och där låg han utan att röra sig, medan domaren böjde sig öfver honom och ropade ut de tio sekunderna i hans öra, som ingenting hörde. Då Kellys sekonder kommo för att lyfta upp honom, hann Pat före dem. Han tog den väldiga, orörliga kroppen i sina armar, bar honom till hans hörn och lade ned honom på stolen och i hans sekonders armar.

En half minut därefter lyfte Kelly upp hufvudet och öppnade ögonen. Han såg sig slött omkring och tittade sedan på en af sina sekonder.

»Hvad har händt?» frågade han hest. »Rasade taket ner öfver mig?»

*

IV.

Som ett resultat af kampen med Kelly — ehuru allmänna åsikten var, att han hade vunnit genom en slump — fick Pat mäta sig med Rufe Mason. Detta tilldrog sig tre veckor därefter, och Sierra-Club-publiken i Dreamland-ringen såg knappt hur det gick till. Rufe Mason var en tungviktsboxare med lokalt rykte för sina sluga beräkningar. Då gonggongen ljöd till den första ronden, möttes båda boxarna midt på estraden. Ingendera rusade. Eller delade ut ett slag. De trefvade rundt hvarandra med böjda armar och handskarna så näratillsammans, att de nästan vidrörde hvarandra. Detta räckte kanske i fem sekunder. Sedan hände det och det så raskt, att inte en på hundra af publiken såg det. Rufe Mason gjorde en låtsad stöt med sin högra hand. Det var tydligen icke ett riktigt skenslag, utan en trefvare, endast ett försöksvis hotande eventuellt slag. Det var i det ögonblicket som Pat dref till. De voro så nära hvarandra, att slaget utdelades på knappt åtta tums afstånd. Det var en kort-arms-vänsterstöt, och den utfördes med ett utfall med vänstra underarmen och en knyck med axeln. Den träffade precis på käkens point, och den förvånade publiken såg Rufe Masons ben vika sig under honom, då han sjönk till golfvet. Men domaren hade sett det, och han grep sig genast an med att räkna ut honom. Pat bar återigen sin motståndare till hans hörn, och det dröjde tio minuter, innan Rufe Mason, stödd på sina sekonder, med skälfvande knän och rullande,glasartade ögon kunde gå nedåt stora gången genom den häpna och misstrogna publiken på väg till sitt afklädningsrum.

»Det är inte underligt, att Rough-House Kelly trodde taket hade ramlat öfver honom», sade han till en reporter.

Sedan Chub Collins blifvit utslagen i den tolfte sekunden af en femtonrondmatchs första rond, ansåg Stubener sig tvungen att tala med Pat.

»Vet ni hvad de kalla er nu?» frågade han.

Pat skakade på hufvudet.

»Ett-slags-Glendon.»

Pat smålog förbindligt. Han brydde sig mycket litet om hvad de kallade honom. Han hade ett visst arbete sig förelagdt, som han måste utföra, innan han fick komma tillbaka till sina berg, och han utförde det helt flegmatiskt, det var allt.

»Det duger inte», fortfor hans manager med en olycksbådande skakning på hufvudet.»Ni kan inte gå på med att slå ut edra motståndare så där hastigt. Ni måste ge dem mera tid.»

»Jag är ju här för att boxas, eller hur?» frågade Pat förvånad.

Stubener skakade åter på hufvudet.

»Så här förhåller det sig, Pat. Ni måste vara storslagen och ädelmodig i en boxning. Tyga inte så illa till alla de andra boxarna. Och det är inte honnett mot publiken. Den vill ha valuta för sina pengar. För resten vill ingen slåss med er. De bli bortskrämda, allesammans. Och man kan inte dra folk med tio-sekunds-matcher. Döm själf. Skulle ni vilja betala en dollar eller fem för att åse en tio-sekunds-match?»

Pat var öfvertygad, och han lofvade att ge den blifvande publiken erforderlig valuta för pengarna, men han förklarade, att han för sin del föredrog att gå ut och fiska framför att se hundra omgångar boxning.

Faktiskt hade Pat emellertid ej kommitur fläcken med sitt arbete. De sportintresserade skrattade, då hans namn nämndes. Det påminde om komiska matcher och Rough-House Kellys yttrande om taket. Ingen kände till om Pat kunde boxas. De hade aldrig sett honom göra det. Hvar hade han sina starka lungor, sin muskelkraft, sin skicklighet att hålla gamla vana boxare stången under långa, pröfvande matcher? Han hade ej visat något annat än att han gjort lyckade stötar och hade en nedslående benägenhet för att begagna sig af en gynnsam slump.

Sin fjärde match skulle han nu utkämpa med Pete Sosso, en portugisisk fäktare från slaktarestaden, endast känd för de öfverraskande tricks han använde på estraden. Pat tränade sig icke till den matchen. I stället gjorde han en sorglig blixtresa till bergstrakten för att begrafva sin far. Gamle Pat hade mycket väl vetat, hur det stod till med hans hjärta, och det hade stannat alldeles plötsligt.Unge Pat kom tillbaka till San Francisco så i sista stunden, att han direkt bytte ut reskostymen mot boxdräkten, och ändå hade publiken fått vänta i tio minuter.

»Kom ihåg att ge honom tid på sig», varnade Stubener, då han klef öfver repen. »Boxas med honom, men gör det ordentligt. Låt honom gå tio eller tolf omgångar och gör sedan slag i saken.»

Pat lydde föreskrifterna, och fastän det skulle ha varit ganska lätt att slå ut Sosso, var han så full af knep, att han hade fullt göra med att sköta matchen utan att slå ut honom. Det var en riktig uppvisning, och publiken var förtjust. Sossos hvirfvelvindsangrepp, vilda skenslag, reträtten och rusningen gjorde, att Pat måste uppbjuda hela sin konst för att skydda sig, och ändå kom han ej undan alldeles helskinnad.

Stubener berömde honom under minutrasterna, och allt skulle ha varit bra, om inte Sosso under den fjärde ronden hadeanvändt ett af sina mest effektfulla trick. I en clinchning hade Pat gifvit Sosso en hookstöt på käken, då den senare till hans öfverraskning sänkte armarna och vacklade baklänges med rullande ögon och sviktande knän i starkt omtöcknadt tillstånd. Pat kunde ej förstå det. Det hade ej varit någon ovanligt kraftig stöt, och ändå var hans motståndare alldeles färdig att ramla omkull på mattan. Pat lät sina egna armar sjunka och stod där och iakttog förvånad sin raglande fiende. Sosso vacklade ett stycke till, nära att falla, rätade upp sig litet och stapplade snedt och blindt framåt igen.

För första och sista gången under sin boxarebana lät Pat ertappa sig med att inte stå i grundställning. Han tog nu ett steg åt sidan för att låta den raglande mannen komma förbi. Alltjämt raglande gjorde han plötsligt en högerstöt. Pat fick den på käken med en kraft, så att hans tänder voro nära att lossna. Publiken uppgaf ett skrän afförtjusning. Men det hörde icke Pat. Han såg endast Sosso framför sig, grinande, trotsig och inte det minsta omtöcknad. Slaget hade gjort ondt, men Pat var långt mera förargad öfver knepet. Hela hans fars ursinne sjöd upp inom honom. Han skakade på hufvudet liksom för att rista af sig slaget och intog gardställning inför motståndaren. I nästa sekund var allt afgjordt. Efter ett skenslag, som kom hans motståndare att glida undan, riktade Pat en vänsterstöt mot maggropen nästan i samma ögonblick som han med den högra träffade hans käk. Ett sista slag fick Sosso på munnen, innan hans fallande kropp vidrörde golfvet. Klubbens läkare arbetade i en halftimme för att få lif i honom. Sedan sydde de ihop hans mun med elfva styng och skickade i väg honom i en ambulansvagn.

»Jag är så ledsen», sade Pat till sin impresario, »jag är rädd, att jag blef arg. Det där skall jag aldrig göra om under en match.Far varnade mig alltid för det. Han sade, att han hade förlorat mer än en batalj på det sättet Jag visste inte, att jag kunde förlora själfbehärskningen så där, men nu, då jag vet det, skall jag hålla mig i styr.»

Och Stubener trodde honom. Han hade kommit till det stadiet, att han kunde tro sin unge skyddsling om hvad som helst.

»Ni behöfver inte bli arg», sade han, »ni är så fullkomligt herre öfver er motståndare under alla förhållanden.»

»Hvarje tum, hvarje sekund af matchen», instämde Pat

»Och ni kan slå ut dem i hvilket ögonblick som helst.»

»Visst kan jag det. Jag vill inte skryta. Men jag tror, att jag har de erforderliga egenskaperna. Mina ögon visa mig det tillfälle, som min förmåga vet att begagna sig af, och tid och afstånd äro andra naturen hos mig. Far kallade det begåfning, men då trodde jag att han smickrade mig. Nu,då jag har tagit ett nappatag med de här karlarna, tror jag att han hade rätt. Han sade, att förstånd och muskler samverkade hos mig.»

»Hvarje tum, hvarje sekund af matchen», upprepade Stubener eftertänksamt.

Pat nickade, och Stubener, som nu trodde oinskränkt på honom, drömde om en gyllene framtid, som borde ha väckt gamle Pat till att stå upp ifrån de döda.

»Glöm nu bara inte, att ni måste ge publiken valuta för sina pengar», sade han. »Vi ska komma öfverens om, hur många omgångar en match skall räcka. Er nästa dust blir nu med Flygande holländaren. Om ni skulle låta det gå i alla de femton ronderna och slå ut honom i den sista? Då får ni också ett tillfälle att visa hvad ni kan.»

»Som ni vill, Sam», blef svaret.

»Det blir ett afgörande prof för er», påminde Stubener. »Ni kanske inte kan slå ut honom i sista omgången.»»Ni får väl se ...» Pat afbröt sig för att ge eftertryck åt sitt löfte och tog en del af Longfellow i sin hand. »Om jag inte lyckas, skall jag aldrig mer läsa poesi ... och det vill inte säga litet.»

»Nej, det skall Gud veta», instämde hans impresario triumferande, »fast hvad ni kan finna för märkvärdigt i den där smörjan, det går öfver min horisont.»

Pat suckade, men svarade icke. I hela sitt lif hade han bara träffat på en enda människa, som hade brytt sig om poesi, och det var den rödhåriga skollärarinnan, som hade skrämt honom till skogs.

*

V.

»Hvart skall ni ta vägen?» frågade Stubener förvånad och såg på sitt ur.

Pat stannade med handen på låsvredet och vände sig om.

»Till vetenskapsakademien», sade han. »Det är en professor, som skall föreläsa om Browning där i kväll, och Browning är en sådan författare som man behöfver hjälp med. Ibland tycker jag, att jag borde gå i aftonskolan.»

»Men herre Gud, människa!» utropade den förfärade impesarion. »Ni skall ju slåss med den Flygande holländaren i kväll.»»Jag vet det. Men jag behöfver inte komma in i ringen förr än half eller tre kvart i tio. Föreläsningen är slut nio och femton. Om ni vill vara säker, kan ni få komma och hämta mig i er bil.»

Stubener ryckte hjälplöst på axlarna.

»Ni behöfver inte vara orolig», försäkrade Pat. »Far brukade säga, att den värsta tiden var timmarna nyss före en match och att mången match förlorades, därför att boxaren föll ihop som en trasa just då, när han inte hade något annat att göra än att tänka och vara orolig. Mig behöfver ni aldrig vara ängslig för på det sättet. Ni borde vara glad åt, att jag kan gå på en föreläsning.»

Och längre fram på kvällen, medan han åsåg de femton präktiga omgångarna, småskrattade Stubener för sig själf mer än en gång, då han undrade hvad denna publik af sportmänniskor skulle tänka, om de visste att hans storartade unge prisboxare hadekommit till ringen direkt från en föreläsning öfver Browning.

Flygande holländaren var en ung svensk, som var ovanligt lifvad för att boxas och var utrustad med en fenomenal uthållighet. Han hvilade aldrig, var alltid på offensiven, rusade och boxades från gonggong till gonggong. Under kampen på längre distans hvirflade hans armar som slagor, i infighting borrade han alltid in hufvudet mot motståndarens bröst eller brottades halft med honom och utdelade stötar, så snart han fick en hand fri. Från start till finish var han som en flygande vind, däraf namnet. Hans svaghet var brist på förmåga att bedöma tid och distans. leke desto mindre hade han vunnit många matcher genom att träffa med en på dussinet af de oändliga massor af stötar han delade ut. Pat, som oupphörligt tänkte på den förmaning han fått att inte slå ut sin motståndare, hade fullt upp att göra. Och fastän han undgicksvårare skador, kunde han ej helt och hållet freda sig för de alltjämt flygande handskarna. Men det var en bra träning, och han njöt nästan på sitt stillsamma sätt af kampen.

»Skulle ni kunna rå på honom nu?» hviskade Stubener i hans öra under minutrasten efter den femte omgången.

»Ja visst», svarade Pat.

»Som ni vet, har han ännu aldrig blifvit utslagen af någon,» påminde Stubener efter ännu ett par omgångar.

»Då är jag rädd att jag slår sönder mina knogar», smålog Pat »Jag känner till stöten, som jag har i beredskap, och då jag drifver in den, måste någonting stryka med. Blir det inte han så blir det mina knogar.»

»Tror ni, att ni kan expediera honom nu?» frågade Stubener vid slutet af den trettonde ronden.

»När som helst, har jag sagt.»

»Låt honom då hållas till den femtonde.»I den fjortonde ronden öfverträffade Flygande holländaren sig själf. Då gonggongen signalerade, rusade han tvärtöfver ringen till motsatta hörnet, där Pat långsamt var i färd med att resa sig. Publiken hurrade, ty den såg, att nu var Flygande holländaren riktigt i farten. Pat tog saken från den humoristiska sidan och kom på det underliga infallet att möta det fruktansvärda angreppet med ett fullständigt passivt försvar och inte slå ett slag. Han gaf en riktig uppvisning i konsten att parera, ibland skyddade han sitt framåtböjda ansikte med den vänstra armen och underlifvet med den högra; ibland, omväxlande efter som anfallspunkten växlade, höll han sig med bägge handskarna för kinderna eller skyddade sin maggrop med bägge armbågarna och underarmarna; och hela tiden var han i rörelse, clinchade klumpigt eller föll halft fram mot Flygande holländaren och hindrade hans ansträngningar. Själf slog han aldrig eller hotade med slag,fastän han vacklade under tyngden af de ursinniga stötar, som hamrade ett infernaliskt tapto, medan han bara parerade.

De, som sutto närmast repen, sågo och förstodo, men de andra läto narra sig, reste sig upp och skränade af förtjusning i den tron, att Pat var hjälplös och höll på att få ett grundligt kok stryk. Då omgången var slut, sjönk publiken helt häpen ned på sina stolar igen, då Pat helt stadigt gick bort till sitt hörn. Det var obegripligt. Han borde ju vara krossad till mos, men ändå hade ingenting händt honom.

»Skall ni nu slå ut honom?» frågade Stubener oroligt.

»Inom tio sekunder», försäkrade Pat trovärdigt »Ni skall få se.»

Han begagnade intet trick. Då gonggongen gick och Pat sprang upp, visade han otvetydigt, att han för första gången under kampen ämnade gå anfallsvis tillväga. Ingen af åskådarna missförstod honom.Äfven Flygande holländaren förstod varningen, och för första gången i sitt lif tvekade han synbart, då de möttes midt på estraden. Under bråkdelen af en sekund stodo de i grundställning och fixerade hvarandra. Sedan föll Flygande holländaren ut mot sin motståndare, och Pat lade med ett välriktadt högerkorsslag omkull honom midt i språnget.

Det var efter denna batalj som Pat Glendons rykte började växa sig allt större. Sportfolket och sportreferenterna togo sig an honom. För första gången hade Flygande holländaren blifvit öfvervunnen. Hans besegrare hade visat sig som en öfverdängare i fråga om försvar. Hans föregående segrar hade alltså ej berott på en slump. Han hade en stöt i hvardera handen. Han var en jätte, och han skulle gå långt. Sportförfattarna försäkrade, att tiden redan var förbi för honom att spilla sina krafter på tredje rangens boxare och »huggkubbar». Hvar voro Ben Menzies, Rege Rede, BillTarwater och Ernest Lawson? Det var dags för dem att mäta sig med denne unge nybörjare, som plötsligt hade visat sig vara en boxare af rang. Hvad tänkte hans impresario på, som inte utfärdade utmaningar?

Och så kom ryktbarheten i ett slag, ty Stubener röjde hemligheten, att denne man ej var någon annan än sonen till Pat Glendon, gamle Pat, hjälten från den gamla tidens ring. »Unge» Pat Glendon blef han genast döpt till, och sportmän och idrottsförfattare trängdes omkring honom för att beundra honom, hålla vad på honom och skrifva om honom.

Början de med Ben Menzies och slutande med Bill Tarwater utmanade han, kämpade med och besegrade de fyra andrarangboxarna. För att göra detta måste han resa, emedan matcherna ägde rum i Goldfield, Denver, Texas och Newyork. Därtill åtgingo flera månader, ty de större matchernavoro ej lätta att anordna, och boxarna själfva begärde mera tid för att träna sig.

Det andra året använde han till att expediera det halfva dussin framstående boxare, som stodo närmast toppen af

tungviktsstegen. På den öfversta stegpinnen stod den »store» Jim Hanford, den obesegrade världsmästaren. Här, på de öfversta pinnarna, gick det långsammare, ehuru Stubener var outtröttlig i att utfärda utmaningar och söka förmå allmänna opinionen inom sportvärlden att tvinga vederbörande till att antaga dem. Will King var engagerad i England, och Glendon förföljde Tom Harrison öfver halfva världen för att besegra honom på boxdagen i Australien.

Men täflingsprisen blefvo allt större och större. I stället för de hundra dollars han hade förtjänat på sina första matcher fick han nu tjugu à trettio tusen dollars för hvarje match förutom lika stora summor från filmbolagen. Stubener tog sinimpresarioprovision af allt detta enligt villkoren i det kontrakt gamle Pat hade satt upp, och både han och Glendon höllo på att bli rika karlar, trots sina stora afbränningar. Detta berodde mer än något annat på det enkla lif de förde. De voro inga slösare.

Stubener slog sig på egendomsköp, och hvad han i den vägen ägde i San Francisco, byggnadstomter och hyreskasärner, var mer än Glendon kunde tänka sig. Men det fanns ett hemligt syndikat af vadhållare, som kunde ha gjort noggranna beräkningar af Stubeners tillgångar, på samma gång som den ena väldiga extra provisionen efter den andra, som Glendon aldrig visste om, inbetalades till impresarion af filmbolagen.

Stubeners viktigaste uppgift var att bevara sin unge gladiators oerfarenhet. Och det vållade honom inga svårigheter. Glendon, som ej hade något att göra med affärerna, var föga intresserad. Hvart han än kom under sina resor, tillbragte han för öfrigtsina lediga stunder med att jaga och fiska. Han blandade sig sällan med sportmänniskorna, var känd för sin blyghet och smak för ensamhet och föredrog konstgallerier och versböcker framför sportprat. Hans tränare och medboxare fingo också stränga instruktioner af hans impresario att hålla munnen och inte fälla den ringaste antydan om sportvärldens ruttenheter. Stubener ställde sig på allt sätt mellan Glendon och den yttre världen. Han blef aldrig ens intervjuad annat än i Stubeners närvaro.

Endast en gång blef Glendon föremål för närmanden. Det var strax före hans kamp med Hinderson, och man gjorde honom ett anbud på hundra tusen, om han ville låta motståndaren vinna. Detta hviskades hastigt till honom i en hotellkorridor, och det var tur för mannen, att Pat behärskade sin vrede och trängde sig förbi honom utan att svara. Han rapporterade detta för Stubener, som sade:»Det är bara skoj, Pat. De försökte drifva med er.» Han såg de blå ögonen skjuta gnistor. »Och kanske värre än det. Om de lyckats få er att gå i fällan, kunde det ha blifvit en stor tidningsskandal, som skulle ha störtat er. Men det tviflar jag på. Sådant händer inte nu mera. Det är en myt, det är just hvad det är, som härstammar från boxningens äldre tider. Det har funnits ruttna förhållanden förr, men ingen boxare eller impresario med något anseende skulle våga ta sig för något sådant nu för tiden. Å, kära Pat, boxarna äro lika ärliga och redbara som de professionella bäsbollspelarna, och de äro de ärligaste och redbaraste människor i världen.»

Och hela tiden, medan Stubener sade detta, visste han, att den blifvande matchen med Henderson ej skulle bli kortare än tolf omgångar — detta för filmbolagens skull — och ej längre än fjorton. Han visste också, att vaden voro så höga, attHenderson själf hade förbundit sig att ej spinna ut matchen längre än till den fjortonde omgången.

Och Glendon, som aldrig mer blef föremål för några tubbningsförsök, slog hela saken ur hågen och gick ut för att tillbringa eftermiddagen med att ta färgfotografier. Kameran hade blifvit hans sista vurm. Som han tyckte om taflor men inte kunde måla, hade han i ersättning slagit sig på att fotografera. Bland hans handbagage fanns en väska fullpackad med böcker i det ämnet, och han tillbragte långa timmar i mörkrummet med att sätta sig in i de olika procedurerna. Aldrig hade det funnits en boxare, som hållit sig så högt öfver boxarvärlden som han. Emedan han inte hade mycket att säga till dem han träffade, kallades han butter och osällskaplig, och häraf tog man sig anledning att i tidningarna skildra honom på ett sätt, som både var öfverdrifvet och rent af en fullständigmissuppfattning. Man karrikerade honom som en slö och djurisk idiot med oxmuskler, och en nykläckt sportskribent döpte honom till »afgrundsdjuret.» Det namnet fick han behålla. De öfriga kollegerna hälsade det med förtjusning, och sedan förekom aldrig G1endons namn i tryck utan detta bihang. Som rubrik eller under en fotografi stod ofta endast »Afgrundsdjuret» med stora bokstäfver och utan citationstecken. Hela

världen visste hvem detta djur var. Det gjorde, att han höll sig mera för sig själf än någonsin och fick en bitter fördom mot tidningsfolk.

Beträffande själfva boxningen blef hans förra svaga intresse allt starkare. De män han nu kämpade med voro allt utom nollor, och segern kom ej så lätt. De voro fullflugna karlar, erfarna ringgeneraler, och hvarje batalj var ett problem. Det var tillfällen, då han fann det möjligt att besegra dem i den omgång af matchen, somhan lofvat för. Så till exempel med Sulzberger, den jättelika tysken; hur han än ansträngde sig i den adertonde ronden, lyckades han ej lägga honom, i den nittonde var det samma historia, och inte förr än i den tjugonde kunde han få honom att dabba sig i sitt öfverraskande skickliga försvar och få omkull honom. Glendons tilltagande glädje öfver kampen åtföljdes af strängare och långvarigare träning. Aldrig utsväfvande, tillbringande mycket af sin tid på jaktutflykter i bergstrakten, var han faktiskt alltid i den yppersta form, och aldrig hämmades hans bana af några missöden, som fallet varit med fadern. Aldrig bröt han något ben eller skadade så mycket som en knoge. En sak, som Stubener lade märke till med nöje, var att hans unge boxare ej längre talade om att återvända till sina berg för alltid, då han hade vunnit mästerskapet från Jim Hanford.

*

VI.

Han nalkades hastigt höjdpunkten af sin bana. Den store mästaren hade till och med offentligt tillkännagifvit sin beredvillighet att ta hand om Glendon så snart den senare hade expedierat de tre fyra andra, hvilka uppträdde som aspiranter på championskapet. Inom ett halft år lyckades Pat röja undan Kid Mc Groth och Philadelphia-Jack Mc Bride, och sedan återstodo endast Nat Powers och Tom Cannam. Och allt skulle ha gått bra, om inte en viss ung societetsdam slagit sig på tidningsskrifveri och om inte Stubener gått in på att låta Patintervjuas af den kvinnliga reportern i San Francisco »Courier-Journal».

Hvad hon skref offentliggjordes alltid under namnet Maud Sangster, som i parentes sagdt var hennes eget. Sangsters voro en notoriskt rik familj. Stamfadern, gamle Jacob Sangster, hade gått med ränseln på ryggen och trälat som jordarbetare i västern. Han hade upptäckt ett outtömligt boraxlager i Nevada, och efter att först ha forslat upp det på mulåsneryggen hade han byggt en järnväg för transporten. Sedan hade han användt sin boraxvinst till att köpa hundra och tusentals kvadratmil skog i Californien, Oregon och Washington. Ännu längre fram hade han kombinerat politik och affärer, köpt statsmän, domare och maskiner och blifvit eu ledare af en mängd industrigrenar. Sedan hade han dött tyngd af ära och människoförakt och lämnat efter sig ett namn som en smutsfläck för blifvande historieskrifvare att ytterligare svärta tilljämte en förmögenhet på ett par hundra millioner åt de fyra sönerna att kifvas om. De processuella, industriella och politiska strider, som nu följde, förargade och roade Californien i ett helt släktled och kulminerade i dödligt hat och uppsägning af bekantskapen mellan de fyra sönerna. Den yngste, Theodore, undergick då han blef medelålders ett slags sinnesförändring, sålde sina landtegendomar, boskapshjordar och kapplöpningsstall och kastade sig in i en kamp med alla sin födelsestats demoraliserade makter, däribland de flesta af dess millionärer, i ett donquixotiskt försök att rensa den från all den skändlighet, som gamle Jacob Sangster fört in.

Maud Sangster var Theodores äldsta dotter. Sangstersläkten alstrade alltid jobbare på manssidan och skönheter på kvinnosidan. Maud var intet undantag. Hon måste också ha ärft något af Sangsterblodets äfventyrslust, ty innan hon hunnit mognatill kvinna, hade hon utfört en mängd saker, som ingen dam i hennes ställning någonsin skulle ha gjort sig skyldig till. Fastän hon var ett så lysande parti, hade hon förblifvit ogift. Hon hade vistats i Europa utan att komma hem med en adlig äkta man och hade afvisat en hel massa friare ur hennes egna kretsar i hemlandet. Hon hade slagit sig på friluftssport, blifvit statschampion i tennis, fyllt de mondäna veckojournalernas spalter med sina konvenansbrott, fotvandrat från San Mateo till Santa Cruz på bestämd tid i följd af ett vad och en gång ställt till uppståndelse genom att spela polo i ett manligt lag på en enskild sportbana. En tid hade hon

ägnat sig åt konst och haft ateljé i San Franciscos studentkvarter.

Allt detta hade haft mycket liten betydelse, ända tills hennes fars reformsjuka blef akut. Lidelsefullt självständig, hade hon ännu aldrig sett den man, som honskulle kunna böja sig för med glädje, och alltid hyst motvilja för dem, som hoppats kufva henne, därför tog hon nu illa upp faderns inblandning i hennes lefnadssätt och satte kronan på alla sina mondäna förseelser genom att flytta från hemmet och börja arbeta i Courier-Journal. Hon började med tjugu dollars i veckan, men hennes lön hade hastigt sprungit upp till femtio. Hennes arbete bestod hufvudsakligast i musik-, teater- och konstkritik, men hon ratade ej heller rent journalistiska göromål, om de lofvade att bli tillräckligt intressanta. Så till exempel höll hon den stora intervjun med Pierpont Morgan, då han blifvit skamligt behandlad af ett dussin berömda journalister i Newyork, gick i dykaredräkt ner till bottnen af Golden Gate och flög med Rood, »fågelmannen», då han slog alla rekord beträffande sträckflykt genom att komma ända till Riverside.

Man får emellertid icke inbilla sig, attMaud Saugster var en groflemmad amazon. Tvärtom, hon var en gråögd, spenslig ung dam på tjugutre à tjugufyra år, halfstor och med ovanligt små händer och fötter för att vara friluftskvinna eller hvad slags kvinna som helst. Och i skarp olikhet mot de flesta friluftsdamer förstod hon konsten att vara fint kvinnlig.

Det var på hennes eget förslag hon mottog redaktörens uppdrag att intervjua Pat Glendon. Utom att hon en gång uppfångat en skymt af Bob Fitzsimmons i societédräkt i Palace-hotels grillrum, hade hon aldrig i sitt lif sett en prisboxare. Ej heller var hon nyfiken på att få se en sådan — åtminstone hade hon ej varit nyfiken, förr än unge Pat Glendon kom till San Francisco för att träna sig till sin match med Nat Powers. Då hade hans tidningsrykte trängt fram till henne. Afgrundsdjuret! — det måste sannerligen vara värdt att ses. Af hvad hon läste omhonom fick hon den uppfattningen, att han var ett vidunder i människogestalt, ärkedum och frän och ilsken som ett vilddjur i djungeln. Hans fotografier sågo visserligen icke så ut, men nog vittnade de om den oerhörda muskelstyrka man kunde vänta sig. Följd af tidningens fotograf begaf hon sig alltså ut till träningslokalen i Cliff House på den af Stubener utsatta tiden.

Tomtjobbaren hade bekymmer. Pat var uppstudsig. Han satt med det ena väldiga benet dinglande öfver länstolens armstöd och med Shakespeares uppslagna sonetter ridande öfver knät och höll tal mot det där fruntimmersbesöket.

»Hvad ha de med boxning att göra?» frågade han. »Det är inte deras plats. Hvad veta de om den? Redan karlarna veta bedröfligt litet. Jag är ingen skyltdocka, som exponeras i ett skräddarfönster. Den där damen kommer bara hit för attbegapa mig. Jag har aldrig tyckt om att se kvinnfolk i träningslokalen, och jag frågar inte efter, om hon är reporter.»

»Men hon är ingen vanlig reporter,» inföll Stubener. »Ni har väl hört talas om Sangsters — millionärsläkten?»

Pat nickade.

»Nåja, hon är en af dem. Hon hör till stora världen och allt tocke där. Hon kunde röra sig i de finfinaste kretsarna nu, om hon ville, i stället för att arbeta för betalning. Hennes far är värd femtio millioner så visst som en cent.»

»Hvarför skrifver hon då i tidningen och tar brödstycket från någon fattig fan?»

»Hon och gubben blefvo osams, kommo i gruff, då han började med att vilja rensa San Francisco. Hon flyttade hemifrån. Det är hela saken — lämnade hemmet och skaffade sig en anställning. Och en sak vill jag säga er, Pat: hon skrifver en alldeles öfverdådigt fin engelska. Det finnsingen pennfäktare här på kusten som kan mäta sig med henne, då hon kommer i farten.»

Pat började visa intresse, och Stubener fortfor ifrigt:

»Hon skrifver vers också — det vanliga jollret, precis som ni. Men jag antar, att hennes ä' bättre, för en gång fick hon en hel bok tryckt, och hon skrifver om teatrarna. Hon intervjuar hvarenda stor aktör, som råkar komma hit till staden.»

»Jag har sett hennes namn i tidningarna», sade Pat.

»Naturligtvis har ni det. Och det är en ära för er, Pat, att hon kommer hit och intervjuar er. Det skall inte kosta er något besvär. Jag skall vara närvarande och själf ge henne de flesta upplysningarna. Det har jag alltid brukat, som ni vet.»

Pat gaf honom en erkännsam blick.

En sak till, Pat: glöm inte, att ni måste underkasta er den här intervjun. Det hörtill ert arbete. Det är en stor reklam, och vi få den gratis. Vi kunna inte köpa den. Det väcker folks intresse, drar publik, och det är publiken som drifver upp recetterna.» Han tystnade och lyssnade, såg sedan på sitt ur. »Jag tänker det är hon som kommer nu. Jag skall gå och ta emot henne och föra in henne. Jag skall ge henne en vink att vara kortfattad. Det här skall gå i en handvändning.» Han vände sig om i dörren. »Bär er hyggligt åt nu, Pat. Bit inte ihop munnen som en ostra. Tala litet med henne, då hon gör er frågor.»

Pat lade sonetterna på bordet, tog en tidning och var synbarligen fördjupad i den, då de båda kommo in och han reste sig. Mötet blef en ömsesidig öfverraskning. Då de blå ögonen mötte de grå, var det nästan som om mannen och kvinnan ropat triumferande till hvarandra, som om de hvar och en på sitt håll oväntadt hade funnitnågot som de sökt. Men det var endast ett ögonblick. Hvar och en hade tänkt sig den andre så fullständigt annorlunda, att det glada igenkännandet i nästa ögonblick öfvergick i förvirring. Som kvinna var hon naturligtvis den första som återfick fattningen, och det gjorde hon utan att på något sätt ha förrådt, att hon någonsin förlorat den. Hon gick ett långt stycke öfver golfvet för att möta Glendon. Han för sin del visste knappt hur presentationen gått till. Här var en kvinna, en *kvinna.* Han hade aldrig vetat, att det kunde finnas en sådan varelse. De få kvinnor han lagt märke till hade aldrig påmint om denna. Han undrade vad gamle Pat skulle ha fällt för dom om henne, om hon var af den sorten, som han uppmanat honom att haka sig fast vid med bägge händerna. Han upptäckte, att han stod och höll hennes hand. Han såg på den, nyfiken och förtrollad, och förvånade sig öfver att den var så bräcklig.Hon å sin sida hade gripit sig an med att tysta ned ekot af detta första klingande kallelserop. Det hade varit en högst egendomlig känsla, denna plötsliga dragning till den främmande mannen. Han var ju prisringens afgrundsdjur, det stora, dumma åbäket till kreatur, som klantade på sina kamrater af samma dumma skrå. Hon smålog åt hans sätt att stå och hålla hennes hand.

»Jag vill ha igen den, mr Glendon», sade hon. »Ser ni, jag... jag behöfver den verkligen.»

Han såg slött på henne, följde hennes blick ner till den fängslade handen och släppte den i ett anfall af blyghet, som gjorde honom eldröd i ansiktet.

Hon lade märke till rodnaden och gjorde den reflexionen, att han inte föreföll fullt så råbarkadt djurisk som hon hade föreställt sig honom. Hon kunde ej tänka sig, att ett djur rodnade öfver någonting. Detslog också an på henne, att han inte hade nog godtköpsbelefvenhet att be om ursäkt. Men hans sätt att sluka henne med ögonen var genant. Han stirrade på henne som i extas och blef ännu rödare om kinden.

Stubener hade nu satt fram en stol åt henne, och Glendon sjönk mekaniskt ned i sin.

»Han är i ypperlig form, miss Sangster, i ypperlig form», sade impresarion. »Inte sant, Pat? Ni har aldrig i ert lif känt er bättre disponerad?»

Detta plågade Glendon. Han rynkade förlägen ögonbrynen och svarade icke.

»Jag har länge velat göra er bekantskap, mr Glendon», sade miss Sangster. »Jag har aldrig intervjuat en boxare förr, så att om jag inte går korrekt till väga, så ursäktar ni mig nog.»

»Kanske ni hellre skulle börja med att se honom arbeta?» föreslog impresarion. »Medan han tar på sig boxdräkten, kan jag berätta er åtskilligt om honom — äfvensaker, som aldrig ha stått i tidningarna. Vi ska ropa in Walsh, Pat, och göra ett par omgångar.»

»Det blir ingenting af», brummade Glendon barskt, alldeles som man kunde vänta af ett afgrundsdjur. »Gå på

med intervjun.»

Den historien fick ett otillfredsställande förlopp. Stubener var den som talade mest och ledde samtalet, hvilket var tillräckligt för att reta Maud Sangster, medan Pat alls icke tog något initiativ. Hon studerade hans vackra ansikte, de klarblå ögonen, som sutto långt ifrån hvarandra, den väl modellerade, nästan örnlikt krökta näsan, de fasta, kyska läpparna, som voro på manligt sätt gratiöst formade och alis icke hade något vresigt uttryck. Det var en högst egendomlig personlighet, tänkte hon, om tidningarna hade rätt i hvad de sade om honom. Förgäfves spanade hon efter några tecken till djuriskhet Och förgäfves sökte hon komma i direkt samtal med honom. Förstoch främst visste hon för litet om ringen och prisboxarna, och så snart hon gjorde ett närmande, snappades det genast upp af Stubener, hvarur upplysningarna forsade.

»Det måste vara högst intressant, detta boxarlif», sade hon en gång och fortfor med en suck: »Jag önskar att jag visste mera om det. Säg mig: hvarför boxas ni? — å, oafsedt penningmotivet.» (Det senare sade hon för att slippa bli afbruten af Stubener.) »Tycker ni det är roligt att boxas? Är det spännande att så där träda inom skrankorna mot andra män? Jag vet knappt hur jag skall uttrycka hvad jag menar, så att ni måste ha öfverseende med mig.»

Pat och Stubener började talas vid, men för en gångs skull tog Pat ordet ur munnen på sin impresario.

»I början frågade jag inte efter det...»

»Ser ni, det var alldeles för lätt för honom», afbröt Stubener.

»Men sedan», fortfor Pat, »då jag fickatt göra med de bättre boxarna, de verkligt stora och begåfvade, då jag hade större ...»

»Eggelse?» föreslog hon.

»Ja, mycket rätt; då jag hade större eggelse, upptäckte jag, att jag tyckte om det ... ganska mycket till och med. Men det tar mig ändå inte så helt som det borde. Ser ni, medan hvarje match är ett slags problem, som man måste lösa med sitt förstånd och sina muskler, är utgången aldrig tvifvelaktig för mig...»

»Han har aldrig behöft låta en match afgöras af skiljedomaren», förklarade Stubener. »Han har vunnit hvarje match genom att slå ut motståndaren.»

»Och det är denna visshet om utgången, som tar bort hvad jag inbillar mig måste vara den härligaste spänningen», sade Pat.

»Den kanske ni får känna på, då ni skall mäta er med Jim Hanford», sade impresarion.

Pat smålog, men sade ingenting.

»Säg mera», ifrade hon, »mera om hur ni känner det, då ni boxas.»

Pat slog nu sin impresario, miss Sangster och sig själf med häpnad genom att utbrista:

»Jag tycker inte jag vill tala med er om sådana saker. Det är som om det funnes viktigare saker för er och mig att tala om. Jag ...»

Han tystnade tvärt; han visste mycket väl hvad han stod i begrepp att säga, men han visste inte hvarför han sade det.

»Ja», utbrast hon ifrigt, »ni har rätt. Det är just villkoret för en bra intervju — det verkligt personliga.»

Men Pats tunga var fortfarande bunden, och Stubener gaf sig in på en statistisk jämförelse mellan sin boxares vikt, längd och bredd och dito hos Sandow, den Förskäckliga turken, Jeffries och andra af nutidens starka karlar. Det var föga intressant för Maud Sangster, och hon visade, att dettråkade ut henne. Hon kom att kasta en blick på sonetterna. Hon tog upp boken och såg frågande på Stubener.

»Det är Pats», sade han. »Han sysslar med så'nt där och färgfotografering och konstutställningar o. s. v., men för Guds skull skrif ingenting om det. Det skulle fördärfva hans rykte.»

Hon såg förebrående på Glendon, som genast blef förlägen. Det var förtjusande, tyckte hon. En blyg ung man med en jättes kropp, som var en af boxarkungarna och som läste poesi och gick på konstutställningar och experimenterade med fotografering i färger! Här fanns sannerligen intet afgrundsdjur. Hon anade nu, att självfva hans blyghet berodde på känslighet och inte på dumhet. Shakespeares sonetter! Det här var något, som man måste ta närmare reda på. Men Stubener stal tillfället ifrån henne och började åter orera om sin välsignade statistik.Några minuter därefter råkade hon alldeles omedvetet komma in på just den rätta stråten. Hennes första starka dragning till honom hade börjat göra sig gällande igen, sedan hon upptäckt sonetterna. Hans storartade växt, det vackra ansiktet, den kyska munnen, de klara ögonen, den ädla pannan, som det korta blonda håret ej dolde, den atmosfär af fysiskt välbefinnade och renhet, som tycktes omge honom — allt detta och ännu mera hennes instinkt drog henne så som hon aldrig känt sig dragen till någon man, och ändå kunde hon ej låta bli att tänka på de fula rykten hon hört senast i går på Courier-Journals redaktionsbyrå.

»Ni hade rätt nyss», sade hon. »Det finns viktigare saker att tala om. Det är något jag tänker på, som jag vill att ni skall reda upp för mig. Har ni något emot det?»

Pat skakade på hufvudet.»Om jag är uppriktig? Rent afskyvärdt uppriktig? Jag har ibland hört herrar tala om besynnerliga matcher och underliga vad, och jag fäste mig visserligen inte vid det då, men det tycktes mig vara ett faktum, att det var ganska mycket knep och bedrägeri i samband med sporten. Då jag ser på er till exempel, har jag svårt för att förstå, hur ni kan vara med om sådant fusk. Jag kan förstå, att ni tycker om sporten för dess egen skull och äfven för de pengar den inbringar er, men jag kan inte förstå ...»

»Det är ingenting att förstå», inföll Stubener, medan Pat smålog vänligt öfverseende. »Det är bara barnsagor, det där talet om fusk, på förhand afgjorda matcher och alla sådana dumheter. Det finns ingen grund för det där, miss Sangster, det kan jag försäkra er. Låt mig nu tala om hur jag upptäckte mr Glendon. Det var ett bref jag fick från hans far...»

Men Maud Sangster ville ej låtanarra sig ur spåret och vände sig till Pat.

»Hör på. Jag minns särskildt ett fall. Det var en match, som ägde rum för flera månader sedan — jag har glömt hvilka boxare det var. En af redaktörerna för Courier-Journal berättade mig, att han ämnade göra sig en god vinst Han sade inte hoppades, han sade ämnade. Han sade, att han hörde till de invigda och höll vad om antalet ronder. Han talade om, att matchen skulle sluta med den nittonde. Detta var kvällen förut. Och följande dag påpekade han triumferande det faktum, att den hade slutat just med den ronden. Jag tänkte inte vidare på det. Jag var inte intresserad för boxning då. Men nu är jag det. Då föreföll det mig alldeles i stil med de dunkla föreställningar jag hade om boxning. Så att ni ser, att det inte bara är barnsagor, eller hur?»

»Jag minns den där matchen», sadeGlendon. »Det var Owen och Murgweather. Och den slutade med nittonde ronden, Sam. Och hon säger att hon hörde den ronden uppges dagen förut. Hur vill ni förklara det, Sam?»

»Hur förklarar ni, att man råkar välja ett lotterinummer, som faller ut med vinst?» sade impresarion undvikande, medan han samlade sina tankar för att kunna svara. »Personer, som studera form och kondition och sekunder och regler och sådant, hitta ofta på det rätta antalet ronder, alldeles som det har händt, att man gissat sig till det rätta skottet vid målskjutningar. Och glöm inte en sak: för hvar och en som vinner är det en som förlorar, en som inte har gissat rätt. Miss Sangster, jag försäkrar er på min ära, att fusk och bedrägeri i boxning inte... inte existerar.»

»Hvad är er åsikt, mr Glendon?» frågade hon.

»Den samma som min», föll Stubenerin. »Han vet, att hvad jag säger är sant, hvartenda ord. Han har aldrig kämpat annat än ärlig kamp i sitt lif, inte sant, Pat?»

»Ja, det är sant», bekräftade Pat, och det märkvärdiga för Maud Sangster var, att hon var öfvertygad om att han talade sanning.

Hon strök sig med handen öfver pannan liksom för att befria sig från det bryderi, som omtöcknade hennes hjärna.

»Hör på», sade hon. »I går kväll talade samme redaktör om för mig, att er blifvande match var arrangerad så, att

den skulle sluta just med den rond som den kommer att sluta med.»

Stubener blef alldeles förfärad, men Pats ord räddade honom från att svara.

»Då ljuger redaktören.» För första gången fick Pats röst en skarp ton.

»Han ljög inte förut om den andra matchen», sade hon utmanande.»Med hvilken omgång sade han att min match med Nat Powers skall sluta?»

Innan hon hann svara, grep impresarion in.

»Dumheter, Pat!» utbrast han. »Sluta nu. Det är bara de vanliga boxningsryktena. Låt oss fortsätta med intervjun.»

Glendon hörde icke på honom; hans ögon, som mötte hennes, voro ej längre mildt blå, utan barska och befallande. Hon var nu säker på, att hon snubblat på något fruktansvärdt, något som skulle förklara allt hvad som hade vållat henne bryderi. På samma gång kände hon sig imponerad af hans härskarеröst och blick. Här var en manlig man, som skulle brottas med lifvet och skaka ur det hvad han ville ha. »Hvilken rond nämnde redaktören?» frågade Glendon om igen.

»För Guds skull, Pat, sluta med de där galenskapema», utbrast Stubener.

»Vill ni vara god och låta mig få svara?» sade Maud Sangster.»Jag tänker jag kan tala själf med miss Sangster», tillade Glendon. »Gå er väg, Sam. Gå ut och sällskapa med fotografen.»

De betraktade hvarandra ett ögonblick i tyst spänning, sedan gick impresarion långsamt till dörren, öppnade den och vände på hufvudet för att lyssna.

»Nå, hvilken rond uppgaf han?»

»Jag hoppas, att jag inte misstar mig», sade hon och darrade på rösten, »men jag är alldeles säker på, att han sade den sextonde ronden.»

Hon läste öfverraskning och vrede i Glendons ansikte och vrede och anklagelse i den blick han kastade på sin impresario, och hon visste, att stöten hade träffat.

Och han hade skäl till sin vrede. Han visste, att han hade talat om saken med Stubener, och de hade kommit öfverens om att ge publiken god valuta för sina pengar utan att spinna ut matchen onödigt länge och att sluta den med den sextonde ronden.Och här var en dam från en tidningsredaktion, som nämnde just den ronden.

Stubener stod i dörren och såg slapp och blek ut, och det var tydligt att han måste anstränga sig för att bibehålla sin själfbehärskning.

»Vi träffas sedan», sade Pat till honom. »Stäng dörren efter er.»

Dörren stängdes, och de två blefvo ensamma. Glendon sade ingenting. Hans ansikte uttryckte oförställd oro och bestörtning.

»Nå?» frågade hon.

Han steg upp och stod där hög och reslig öfver henne, sedan satte han sig åter och fuktade sina läppar med tungan.

»Jag skall säga er en sak», sade han slutligen. »Matchen kommer inte att sluta med den sextonde ronden.»

Hon sade ingenting, men hennes satiriskt misstrogna leende sårade honom.

»Vänta och se, miss Sangster, så skallni nog komma under fund med, att den där redaktören har misstagit sig.»

»Ni menar, att programmet kommer att ändras?» frågade hon dristigt.

Han ryckte till för hennes ords hvassa udd.

»Jag brukar inte ljuga», sade han stelt, »inte ens för fruntimmer.»

»Det har ni inte gjort för mig heller, och ni har ju inte förnekat, att programmet kommer att bli ändradt. Jag är kanske dum, mr Glendon, men jag förstår inte hvad det är af för betydelse, med hvilken rond i ordningen matchen slutar, så länge det är bestämdt på förhand och bekant.»

»Jag skall säga er numret på ronden, och inte en själ mer än ni skall få veta det.»

Han ryckte på axlarna och smålog.

»Det låter i mina öron mycket likt en kapplöpningstip. De ges alltid på det sättet, som ni vet. För resten är jag inte absolutidiot, och jag vet, att det är något galet här. Hvarför blef ni ond, då jag uppgaf rondens nummer? Hvarför blef ni förargad på er impresario? Hvarför skickade ni ut honom ur rummet?»

I stället för att svara gick Glendon bort till fönstret liksom för att se ut, men där kom han på andra tankar och vände sig halft om, och hon visste, utan att se det, att han fixerade henne. Han kom tillbaka och slog sig ned.

»Ni sade, att jag inte har ljugit för er, miss Sangster, och det har ni rätt i. Det har jag inte gjort.» Han tystnade och famlade bekymradt efter en korrekt förklaring på situationen. »Tror ni, att ni kan lita på hvad jag nu ämnar berätta er? Har en ... prisboxares hedersord något värde för er?»

Hon nickade med allvarlig min, såg honom rakt i ansiktet, viss på att hvad han nu skulle säga henne var sanning.»Jag har alltid arbetat ärligt och rättskaffens. Jag har aldrig i mitt lif rört vid smutsiga pengar eller försökt använda smutsiga knep. Jag kan gå ut från det. Ni har skrämt upp mig grundligt genom hvad ni berättade mig. Jag vet inte hur jag skall uppfatta det. Jag kan inte bilda mig ett omdöme om det så här på fläcken. Jag vet inte ... men det ser illa ut. Det är det, som oroar mig. För ser ni, Stubener och jag ha talat om den här matchen, och vi kommo öfverens om, att den skulle afslutas med sextonde ronden. Nu kommer ni med samma uppgift Hur har redaktören fått veta det? Inte af mig. Stubener måste ha släppt ut det ... så vida inte ...» Han tystnade för att granska problemet. »Så vida inte den där redaktören har tur, då han gissar. Det kan jag inte få klart för mig. Jag måste ha ögonen med mig och vänta och göra iakttagelser. Hvarjeord jag har sagt er är sant, och här har ni min hand på det.»

Han reste sig åter från sin stol och stod högt öfver henne. Hennes lilla hand omslöts af hans stora, då hon steg upp för att möta honom, och efter att ha sett hvarandra öppet och ärligt i ögonen, stodo de bägge och tittade omedvetet på sina sammanslutna händer. Aldrig, tyckte hon, hade hon haft en så tydlig känsla af att vara kvinna. De båda händerna — den mjuka, bräckliga kvinnliga och den tunga, muskulösa manliga — utgjorde en skarp karaktäristik af könsskillnaden. Glendon var den förste som talade.

»Ni kunde så lätt ta skada», sade han, och i det samma kände hon hans fasta grepp mildras nästan smekande.

Hon kom ihåg den gamle preussiske kungens vurm för jättar och skrattade åt denna olämpliga idéassosiation, i det hon drog till sig handen.»Jag är glad åt att ni kom hit i dag», sade han och skyndade sig sedan tafatt att afge en förklaring, som motsades af den varma beundrande glansen i hans ögon. »Jag menar, emedan ni kanske har öppnat mina ögon för de oärligheter, som blifvit begångna.»

»Ni har öfverraskat mig», sade hon med eftertryck. »Jag antog det vara en så allmän uppfattning, att prisboxningen ofta går oärligt till väga, att jag inte kan förstå hur ni, en af dess förnämsta representanter, kan vara okunnig därom. Jag tog för gifvet, att ni kände till alltsammans, och nu har ni öfvertygat mig om, att ni aldrig haft en aning om det. Ni måste vara olik andra boxare.»

Han nickade.

»Det är kanske förklaringen. Och det blir följden af att hålla sig på afstånd från de andra boxarna och vadhållarna och sportfolket Det var lätt att slå puder i ögonenpå mig. Men det återstår att se, om jag inte skall kunna bli kvitt det där pudret. Ser ni, nu skall jag arbeta på egen hand.»

»Och ändra detta?» frågade hon nästan andlöst, öfvertygad om att han kunde göra allt hvad han föresatte sig.

»Nej, vända det ryggen», svarade han. »Om det inte är ärligt, vill jag aldrig mer ha något att göra med det. Och

en sak är säker: den här blifvande matchen med Nat Powers kommer inte att sluta med den sextonde ronden. Om det ligger någon sanning i den där redaktörens tip, ska de bli lurade allesammans. I stället för att slå ut honom i den sextonde, skall jag låta matchen fortgå till den tjugonde. Vänta, så får ni se.»

»Och jag skall inte tala om detta för redaktören?»

Hon hade rest sig, färdig att gå.

»Naturligtvis inte. Om han bara gissar, så låt honom få behålla sina utsikter. Ochom det är något ruttet i saken, är det rätt åt honom, om han förlorar alla sina vad. Det här skall bli en liten hemlighet mellan er och mig. Jag skall säga er hvad jag ämnar göra. Jag skall säga er numret på ronden. Jag går inte ända till tjugu. Jag skall expediera Nat Powers i den adertonde.»

»Och jag skall inte säga en halfdragen ande om det», bedyrade hon.

»Jag skulle vilja be er om en tjänst», sade han dröjande. »Det är kanske en för stor ynnest.»

Hennes ansikte fick en samtyckande min, som om hans bön redan vore beviljad, och han fortfor:

»Jag vet naturligtvis, att ni inte skulle nämna något om fusket i en intervju. Men jag vill mer än så. Jag vill, att ni inte skall skrifva något alls om vårt samtal.»

Hon gaf honom en snabb blick ur sina forskande grå ögon och svarade sedan till sin egen öfverraskning:»Naturligtvis. Det skall inte bli offentliggjordt. Jag skall inte skrifva en rad om det.»

»Det visste jag», sade han endast.

Först blef hon besviken öfver frånvaron af tacksägelser, men i nästa ögonblick var hon glad öfver, att han inte tackade henne. Hon förstod, att han under detta korta samtal med henne hade bytt om utgångspunkt, och hon blef djärf i sin lust att utforska honom.

»Hur kunde ni veta det?» frågade hon.

»Det vet jag inte.» Han skakade på hufvudet. »Jag kan inte förklara det. Jag visste det som man vet ett faktum. Det förefaller mig, som om jag visste en hel hop om er och mig.»

»Men hvarför inte offentliggöra intervjun? Det är en god reklam, som er impresario säger.»

»Jag vet det», svarade han lugnt. »Men jag vill inte känna er på det sättet. Jagtror det skulle smärta mig, om ni publicerade det. Jag vill inte tänka, att jag känner er på grund af ert och mitt yrke. Jag skulle gärna vilja minnas vårt samtal här som ett samtal mellan man och kvinna. Jag vet inte om ni förstår hvad jag menar. Men det är så jag känner det. Jag vill komma ihåg detta som någonting mellan en man och en kvinna.»

Medan han talade, hade hans ögon hela det uttryck, hvarmed en man ser på en kvinna. Hon kände sig påverkad af hans kraft, och hon kände sig sällsamt tafatt och slagen med tunghäfta inför denne man, som hade ansetts tafatt och slagen med tunghäfta. Han kunde sannerligen tala mera sakligt och öfvertygande än de flesta män, och hvad som förvånade henne allra mest var hennes djupa öfvertygelse, att det endast var naiv och okonstlad rättframhet å hans sida och alls icke någon listig förställning.

Han följde henne till bilen och hansafskedsord gjorde åter ett starkt intryck på henne. Medan de växlade en ny handtryckning, sade han:

»Vi träffas någon dag. Jag vill återse er. Jag har en förnimmelse af, att vi inte ha sagt hvarandra vårt sista ord.»

Och då bilen rullade bort, fick hon samma förnimmelse. Det var ej sista gången hon hade sett denne underlige Pat Glendon, boxarnas kung, afgrundsdjuret.

Då Glendon kom upp till träningslokalen igen, träffade han där sin förargade impresario.

»Hvarför körde ni ut mig?» frågade Stubener. »Nu är det ute med oss. Ni har ställt till ett förbannadt spektakel. Ni har aldrig kunnat reda er ensam med en reporter, och ni skall få se hvad följden blir af den här intervjun.»

Glendon, som hade fixerat honom med kall ironi, ämnade vända sig bort och gå förbi, men ändrade tanke.»Det kommer inte ut», sade han.

Stubener såg upp skarpt.

»Jag bad henne att inte skrifva något», förklarade Glendon.

Då exploderade Stubener.

»Som om hon skulle afstå från en så inbringande affär!»

Glendon blef iskall, och hans röst var frän och hvass.

»Intervjun kommer inte att bli tryckt. Det sade hon själf. Och att tvifla på det är att kalla henne en lögnerska.»

Den irländska elden flammade i hans ögon, och tack vare den och hans sätt att omedvetet och passioneradt knyta händerna, hvilkas kraft Stubener kände till liksom han kände till mannen han hade framför sig, vågade han ej tvifla längre.

*

VII.

Det dröjde ej länge, förr än Stubener kom under fund med, att Glendon ämnade sträcka ut matchens varaktighet, men hur mycket han än ansträngde sig kunde han ej locka ur honom numret på ronden. Han lät emellertid ej tiden gå obegagnad, utan gjorde i hemlighet upp vissa öfverenskommelser med Nat Powers och Nat Powers' impresario. Nat Powers hade ett troget följe af vadhållare, och man kunde ju ej låta vadsyndikatet gå miste om sin skörd.

På matchkvällen gjorde Maud Sangstersig skyldig till ett ännu djärfvare brott mot konvenansen än hon någonsin begått, ehuru icke en half dragen ande kom ut därom, så att societeten behöfde ta illa vid sig. Under beskydd af redaktören intog hon en plats bland publiken. Hennes hår och större delen af hennes ansikte doldes under en storbrättad hatt, och hon bar en lång ulster, som räckte ända ner till fötterna. Hon blandade sig med folkmassan, och ingen lade märke till henne, ej heller blef hon igenkänd af tidningsherrarna på pressbänken midt framför henne.

Som det nu blifvit allt mer och mer brukligt, förekommo inga inledande boxnummer, och hon hade knappast slagit sig ned, förr än dånande applåder tillkännagåfvo Nat Powers ankomst. Han kom utför stora gången tillsammans med sina sekonder, och hon blef nästan förfärad öfver hans jättelika gestalt. Han hoppade emellertid öfver repen lika lätt som en man på halfva hansvikt och besvarade med ett erkännsamt flin den larmande hälsning han fick från publiken. Han var inte vacker. Två svullna öron förrådde hans yrke och dess brutalitet, och hans knäckta näsa hade så ofta plattats ut öfver hans ansikte, att ingen aldrig så skicklig kirurg nu kunde ge den tillbaka dess form.

Ett nytt jubel hälsade Glendons ankomst, och hon betraktade honom ifrigt, medan han steg öfver repen och gick till sitt hörn. Men icke förr än utroparnas tråkiga sysslor med presentationer och utmaningar voro öfverstökade, kastade de bägge boxarna af sig sina filtar och stodo inför hvarandra i ringkostym. Uppifrån koncentrerade sig många elektriska lampors hvita sken på dem — för filmkamerornas skull —, och då hon betraktade de båda så olika männen, visste hon, att det var Glendon som för henne var fullblodet och Powers afgrundsdjuret. Bägge motsvarade sin typ —Glendon med fint formade lemmar och anletsdrag, mjukt och massivt vacker, Powers nästan formlöst klumpig ocli tätt luden.

Medan de intogo sin boxarepose för kamerorna midtför hvarandra, råkade Glendons blick glida ut öfver repen och stanna på hennes ansikte. Ehuru han ej förrådde sig, förstod hon af sitt hjärtas ökade slag, att han hade känt

igen henne. I nästa ögonblick hördes gonggongen, utroparen skrek: »Låt gå!» och matchen började.

Det var en präktig tvekamp. Det var intet blod, ingen skadegörelse, och bägge gjorde kloka beräkningar. De använde halfva den första ronden till att sondera hvarandra, men Maud Sangster tyckte, att skenslagen och handskarnas smällar voro tillräckligt spännande. Under någon af de våldsammare sammandrabbningarna på matchens senare stadier måste redaktören röra vid hennes arm för att påminna henne om hvem hon var och hvar hon var.Powers arbetade lätt och korrekt, som det anstod hjälten från ett femtiotal ringbataljer, och en beundrande klack applåderade hvarje hans fint. Men han gjorde inga öfverflödiga ansträngningar utom vid ett eller annat häftigare angrepp, som narrade publiken att resa sig och skräna i den tron, att han höll på att få öfvertaget öfver sin motståndare.

Det var i ett sådant ögonblick, då hennes oerfarna öga ej kunde säga henne, att Glendon undgått allvarsam skada, som redaktören lutade sig fram till henne och sade:

»Unge Pat skall alldeles säkert vinna. Han är en uppgående stjärna, och de kunna inte hejda honom. Men han skall vinna i sextonde ronden, inte förr.»

»Men kanske senare?» frågade hon.

Hon nästan skrattade åt sin följeslagares tvärsäkra nej. Hon visste det bättre.

Powers var känd för att jäkta sinmotståndare i hvarje ögonblick, rond efter rond, och Glendon fann sig med nöje i denna taktik. Hans försvar var beundransvärdt, och han blandade just lagom upp det med offensiv för att hålla åskådarna i spänning. Powers visste, att han var bestämd till att förlora, men hade för lång boxarerfarenhet bakom sig för att tveka på att slå ut sin motståndare, om tillfälle erbjöd sig. Han hade själf alldeles för ofta varit föremål för intriger för att tveka att använda den taktiken mot andra. Om han kom åt, var han beredd att slå ut sin motståndare och ge syndikatet tusan. Tack vare skickliga pressmanövrer hade det blifvit den allmänna meningen, att unge Glendon ändtligen hade funnit sin öfverman. Men inom sig visste Powers, att det var han själf, som funnit sin öfverman. Mer än en gång under den hetare kampen på nära håll fick han ta emot stötar, hvilkas kraft hade dämpats med afsikt, det förstod han.Hvad Glendon beträffar var det mer än ett tillfälle, då en faute eller en felräkning kunde ha utsatt honom för en af hans motståndares dråpslag, så att han förlorat matchen. Men han hade en nästan underbar förmåga att beräkna tid och distans noggrant, och hans självförtroende rubbades ej genom de tillfällen, då han slapp undan med knapp nöd. Han hade aldrig förlorat en match, hade aldrig blifvit omkullslagen, och han hade alltid haft sin motståndare så helt och hållet i sin makt, att en sådan möjlighet var otänkbar.

Vid slutet af den femtonde omgången voro bägge boxarna i god kondition, ehuru Powers andades litet tungt och det fanns personer bland publiken, som höllo vad om, att han skulle »spricka».

Strax innan gonggongen gick till den sextonde ronden lutade Stubener sig öfver Glendon bakifrån i hans hörn och hviskade:

»Slår ni ut honom nu?»Glendon gjorde ett kast bakåt med hufvudet, skakade på det och skrattade gäckande den orolige impresarion midt i ansiktet.

Då gonggongen signalerade till den sextonde ronden, såg Glendon till sin öfverraskning Powers rusa upp. Från första sekunden blef det en riktig hvirfvelstorm af angrepp, och det var nära att Glendon ej undgått allvarliga skador. Han blockade, clinchade, dök, tog sidsprång, trängdes tillbaka mot repen och möttes med nya angrepp, då han flyttade sig ut till midten. Flera gånger gaf Powers honom inbjudande chancer, men Glendon ville ej släppa lös den blixtsnabba stöt, som skulle ha lagt motståndaren. Han sparade denna stöt till två ronder längre fram. Icke under hela matchen hade han satt in hela sin styrka eller slagit med hela den kraft han förfogade öfver.

I två minuter utan det ringaste uppehåll ansatte Powers honom med alla sina medel.I nästa minut skulle ronden vara slut och vadhållaresyndikatet slaget. Men den minuten kom icke. De hade just drabbat samman midt på estraden. Det var precis en vanlig clinchning utom att Powers gick på som en besatt. Glendon dref ut sin

vänsterhand till en kraftig men lugn stöt mot sidan af ansiktet. Det var en likadan stöt som han redan delat ut i dussintal under loppet af matchen. Till sin förvåning kände han Powers bli slapp i sina armar och börja sjunka till golfvet på vacklande, skälfvande ben, som vägrade att bära hans tyngd. Han dunsade i golfvet, rullade halft öfver på sidan och låg där orörlig och med slutna ögon. Domaren lutade sig öfver honom och ropade ut tiden.

Vid ropet »nio!» ryckte Powers till, som om han gjort en fåfäng ansträngning att resa sig.

»Tio! — och slut!» ropade domaren.

Han grep Glendons hand och lyfte uppden mot den larmande publiken till tecken, att han hade vunnit.

För första gången i ringen blef Glendon häpen. Det hade icke varit en afgörande stöt. Det kunde han våga sitt lif på. Den hade ej varit riktad mot käken, utan mot kinden, och han visste att den hade träffat där och icke på någon annan punkt. Ändå var mannen utslagen, hade blifvit uträknad och hade utfört sitt knep storartadt. Denna duns i golfvet hade varit ett mästerdrag. För publiken var det otvifvelaktigt en knock-out, och filmen skulle sprida lögnen. Redaktören hade, när allt kom omkring, uppgifvit den rätta ronden, fastän ronden var ett fusk.

Glendon kastade genom repen en hastig blick på Maud Sangsters ansikte. Hon såg direkt på honom, men hennes ögon voro kalla och hårda, och det fanns hvarken igenkännande eller uttryck i dem. Just som han såg på henne, vände hon sig likgiltigt bort och sade något till sin granne.Powers’ sekonder buro honom till hans hörn, synbarligen som en slankig trasa. Glendons sekonder kommo fram till honom för att lyckönska honom och ta af honom boxhandskarna. Men Stubener hann före dem. Hans ansikte strålade, då han tog Glendons högra handske mellan bägge sina händer och utropade:

»Präktig pojke, Pat. Jag visste, att ni skulle göra det.»

Glendon ryckte tillbaka sin handske. Och för första gången på de år de varit tillsammans hörde hans impresario honom svära.

»Dra åt helvete», sade han, i det han vände sig om och räckte sina sekonder händerna för att de skulle dra handskarna af honom.

*

VIII.

Samma kväll, efter att ha hört redaktörens bestämda förklaring, att det inte fanns en enda ärlig boxare, satt Maud Sangster en stund på sängkanten och grät tyst, blef sedan ond och gick till sängs med afsmak för sig själf, prisboxare och hela världen.

Följande eftermiddag började hon nedskrifva en intervju med Henry Addison, som dock var bestämd att aldrig bli färdig. Det var i det enskilda rum man upplåtit åt henne på Courier-Journals redaktion. Hon hade gjort en paus i skrifningen för att kastaen blick på en rubrik i en aftontidning, som meddelade, att Glendon skulle utkämpa en match med Tom Cannam. Då kom en af springpojkarna in med ett visitkort. Det var Glendons.

»Säg honom att jag inte tar emot», sade hon till gossen.

Om en minut kom han tillbaka igen.

»Han säger, att han kommer in ändå, men han vill helst ha er tillåtelse.»

»Sade ni honom, att jag var upptagen?» frågade hon.

»Ja, men han sade, att han kommer in ändå.»

Hon svarade icke, och pojken började nysta ur sig med ögonen lysande af beundran för den ovälkomne

besökaren:

»Jag känner honom. Han är en väldigt stor krabat. Om han gaf sig till att lefva rackare, skulle han slå hela redaktionen i småbitar. Det är unge Glendon, som vann matchen i går kväll.»»Nåja, släpp in honom då. Vi vilja inte ha redaktionen sönderslagen i småbitar.»

Inga hälsningar utbyttes, då Glendon kom in. Hon var lika kall och ogästvänlig som en mulen dag och bjöd honom hvarken sitta ned eller kände igen honom med ögonen, där hon satt halft bortvänd från honom vid sitt skrifbord och väntade på att han skulle säga sitt ärende. Han visade ej, hvilket intryck detta öfvermodiga bemötande gjorde på honom, utan gick rakt på saken.

»Jag vill tala med er», sade han kort. »Om den där matchen. Den slutade med den där omgången.»

Hon ryckte på axlarna.

»Det visste jag, att den skulle.»

»Nej, det visste ni inte», svarade han. »Ni visste det inte. Jag visste det inte.»

Hon vände sig om och såg på honom med liknöjd uttråkad min.

»Hvad tjänar det till att tala om detta?»frågade hon. »Prisboxning är prisboxning, och vi veta alla hvad det betyder. Matchen slutade med den rond som jag hade förutsagt.»

»Det gjorde den», medgaf han. »Men det visste ni inte. I hela världen fanns det åtminstone två, ni och jag, som visste, att Powers inte skulle bli utslagen i den sextonde ronden.»

Hon teg.

»Ni visste att han inte skulle bli det, säger jag.» Han talade i bestämd ton, och då hon ännu ej ville säga något, steg han närmare. »Svara mig», befallde han.

Hon nickade.

»Men han blef det», envisades hon.

»Han blef det inte. Han blef inte alls besegrad. Hör ni? Jag skall berätta alltsammans för er, och ni skall höra på mig. Jag har inte ljugit för er. Hör ni? Jag har inte ljugit för er. Jag var en idiot, och de lurade mig ... och er på sammagång som mig. Ni tror, att ni har sett honom bli utslagen. Men min stöt var inte tillräckligt kraftig. Och inte heller träffade den honom på den rätta punkten. Det låtsade han bara. Han agerade besegrad.»

Han tystnade och såg förväntansfullt på henne. Och med en jublande känsla förstod hon nu, att hon trodde på honom, och hon kände sig genomströmmas af varm lycka öfver upprättelsen af denne man, som ej betydde någonting för henne och som hon endast hade sett två gånger i sitt lif.

»Nå?» frågade han, och hon kände det åter som eu njutning att låta betvinga sig af honom.

Hon reste sig och räckte honom sin hand.

»Jag tror er», sade hon. »Och jag är så glad, så glad ...»

Det blef en långvarigare handtryckning än hon hade tänkt sig. Han såg på henne med ögon som brunno, och omedvetet tändesockså en glöd i den blick, hvarmed hon mötte hans. Aldrig hade det funnits en sådan man, tänkte hon. Hennes ögon sänkte sig först, och hans följde efter, så att nu stodo de bägge och sågo på sina sammanslutna händer. Hela hans kropp gjorde en impulsiv och omedveten rörelse emot henne, som om han velat dra henne till sig, men han hejdade sig hastigt med tydlig ansträngning. Hon såg det och kände hur hans hand började dra henne till sig. Och till sin öfverraskning erfor hon en önskan att ge efter, en nästan öfverväldigande längtan att bli omsluten af dessa starka armar. Om han tvingat henne, visste hon, att hon ej skulle ha gjort motstånd. Hon var nästan yr i hufvudet, då han hejdade sig, kramade hennes fingrar så att det nästan gjorde ondt och släppte hennes hand, ja nästan slängde den ifrån sig.

»Å Gud!» flämtade han. »Ni är skapad för mig.»Han vände sig halft bort från henne och strök med handen öfver sin panna. Hon visste, att hon skulle hata honom i hela sitt lif, om han vågade framstamma ett enda ord till ursäkt eller förklaring. Men han tycktes ha den förmågan att alltid göra det rätta gentemot henne. Hon sjönk ned i sin stol och han i en annan, sedan han först flyttat den så att han kunde se henne tvärsöfver bordshörnet.

»Jag har tillbragt natten i ett turkiskt bad», sade han. »Jag skickade efter en gammal uttjänad boxare. Han var en vän till min far i gamla dagar. Jag visste, att det inte finns något i samband med ringen som han inte kände till, och jag förmådde honom att tala. Det lustiga var, att jag bara med den största svårighet kunde öfvertyga honom om, att jag inte visste de saker jag frågade honom om. Han kallade mig en barnunge från urskogen. Och han hade nog rätt. Jag äruppfödd i skogen, och skogen är det enda jag känner till.

»Ja, i natt fick jag veta en hel hop af den gamle mannen. Boxarvärlden är mera rutten än ni har sagt mig. Hvarenda människa, som har med den att göra, tycks vara ohederlig. Till och med myndigheterna, som bevilja matchtillstånd, ta mutor af tillställarna, och tillställare, impresarier och boxare muta hvarandra och låta muta sig af publiken. Det är så godt som ett genomfördt system, och å andra sidan äro de alltid — vet ni hvad *double cross* är ... hemligt förstånd åt två håll? (Hon nickade.) Nåja, de tyckas aldrig försumma ett tillfälle att ta mutor af bägge parterna.

»Jag blef alldeles ifrån mig öfver hvad gubben berättade mig. Och här har jag gått midt upp i det i flera år och har inte vetat af det! Jag var en riktig barnunge från urskogen. Men jag förstår i alla fall hur de ha lurat mig. Jag var så skapad,att ingen kunde få bukt med mig. Jag måste nödvändigt vinna, och tack vare Stubener hölls allt ohederligt på afstånd från mig. I morse ansatte jag Spider Walsh och tvingade honom att tala. Han var min första tränare, ser ni, och han följde Stubeners instruktioner. De höllo mig i okunnighet. För resten umgicks jag inte med sportfolk. Jag tillbragte min tid med att jaga och fiska och roa mig med kameror och så'nt där. Vet ni hvad Walsh och Stubener kallade mig sinsemellan? Oskulden. Det fick jag veta af Walsh i morse, och det kändes som att få en tand utdragen. Men de hade rätt Jag var ett oskyldigt litet lamm.

»Och Stubener använde mig också i sina oärliga syften, fastän jag inte visste det Nu kan jag se tillbaka och förstå hur det gick till. Men ser ni, jag var inte tillräckligt intresserad för självfva sporten för att vara misstänksam. Jag är född med enbra kropp ocli ett kallt hufvud, jag är uppfostrad i fria luften och har fått undervisning af min far, som förstod sig bättre på boxning än någon bland lefvande eller döda. Det var för lätt. Boxningen lade inte helt och hållet beslag på mig. Jag hade aldrig någon oro för utgången. Men nu är det slut.»

Hon pekade på rubriken, som annonserade hans match med Tom Cannam.

»Det är Stubeners verk», förklarade han. »Det var uppgjordt för flera månader sedan. Men det frågar jag inte efter. Jag far hem till bergen. Jag har slutat.»

Hon kastade en blick på det ofullbordade intervjureferatet på skrifbordet och suckade.

»Hvad männen äro allsmäktiga», sade hon. »Herrar öfver sitt öde. De göra hvad de vilja.»

»Efter hvad jag har hört», afbröt han, »har ni också gjort ungefär hvad ni har velat. Det är en af de saker jag tyckerom hos er. Och hvad som slog mig från början var, att ni och jag förstodo hvarandra så bra.»

Han tystnade och betraktade henne med lågande ögon.

»Nåja, boxarringen har gifvit mig en sak», fortfor han. »Den har gjort mig bekant med er. Och då man träffar på henne, den enda kvinnan, har man bara en sak att göra. Haka sig fast vid henne med bägge händerna och inte släppa henne. Kom, så följas vi åt till bergen!»

Det kom lika plötsligt som en blixt, men ändå kände hon, att hon hade väntat det. Hennes hjärta slog våldsamt och hotade nästan att kväfva henne, men det kändes så underligt ljufligt Här hämnade sig åtminstone den enkla, oförfalskade naturen. Men det hela föreföll som en dröm. Sådant kunde inte tilldra sig på en modern tidningsredaktion. Att förklara sin kärlekgick inte till på det viset, det förekom bara på teatern och i romanerna.

Han hade rest sig och räckte henne bägge sina händer.

»Jag vågar inte», hviskade hon halft för sig själf. »Jag vågar inte.»

Det förakt, som hastigt ljungade i hans ögon, kändes som ett styng, men det förvandlades genast till oförställd misstro.

»Ni skulle våga hvad ni än ville», sade han. »Det vet jag. Här är inte fråga om, huruvida ni vågar, utan om ni vill. Vill ni?»

Hon hade rest sig och stod där nu vacklande som i en dröm. Det flög igenom henne en undran, om detta var hypnotism. Hon ville se sig omkring på de välbekanta föremålen i rummet för att öfvertyga sig om, att det var verklighet, men hon kunde ej ta sina ögon från hans. Ej heller kunde hon säga något.

Han stod bredvid henne. Hans handlåg på hennes arm, och hon lutade sig ofrivilligt emot honom. Alltsammans var en dröm, och hon behöfde ej längre göra några frågor. Det var det stora vågspelet. Han hade rätt. Hon kunde våga hvad hon ville, och hon ville. Han hjälpte henne på med koftan. Hon stack hattnålarna genom håret. Och innan hon visste ordet af, gick hon med honom genom den öppnade dörren.

Utanför porten ämnade han vinka till sig en taxameter, men hon hejdade honom genom att lägga sin hand på hans arm.

»Hvart ska vi ta vägen?» hviskade hon.

»Till färjan. Vi hinna just lagom fram för att ta Sacramentotåget»

»Men jag kan inte ge mig af på det här sättet», protesterade hon. »Jag ... jag har inte ens en ren näsduk.»

Han lyfte åter handen, innan han svarade.»Ni kan gå i butiker i Sacramento. Där viga vi oss och ta sedan nattåget norrut. Jag skall arrangera allt per telegraf från tåget.»

Då droskan höll vid trottoaren, såg hon sig hastigt omkring på den välbekanta gatan och det välbekanta folkmyllret och sedan såg hon på Glendon i ett plötsligt anfall af ångest.

»Jag vet ju ingenting om er», sade lion.

»Vi veta allt om hvarandra», svarade han.

Hon kände hur hans armar stödde och drefvo på henne, och hon lyfte upp foten till vagnssteget. I nästa ögonblick hade vagnsdörren stängts, han satt bredvid henne, och droskan rullade utför Market Street. Han lade armen om henne, drog henne intill sig och kysste henne. Då hon nästa gång såg hans ansikte, var hon säker på, att det var färgadt af en svag rodnad.»Jag ... jag har hört sägas, att det är en konst att kyssas», sade han. »Själf vet jag ingenting om det, men jag skall lära mig. Ser du, du är den första kvinna jag har kysst.»

*

IX.

Där en skroflig klippspets reste sig öfver den oändliga urskogen halflågo en man och en kvinna. Nedanför dem vid skogsbrynet voro två hästar tjudrade. Bakom hvardera sadeln sutto ett par små sadelpåsar. Träden voro enformigt höga. De reste sig hundratals fot i luften och voro åtta à tio eller tolf fot i diameter. Många voro mycket större. Hela förmiddagen hade de sträfvat uppför berget genom denna täta skog, och denna klippspets var det första ställe, där de kunde komma ut ur skogen för att kunna se skogen.Nedanför dem och så långt de kunde se låg kedja på kedja af dimblå berg. Det tog intet slut på dessa bergåsar. De reste sig den ena bakom den andra ända till den förtonande fjärran horisonten, där de bleknade bort med ett svagt löfte om ändlösa vidder där bortom. Det fanns inga gläntor i skogen; i norr, söder, öster och väster var den orörd och obruten och betäckte

landet med sin väldiga frodighet.

De lågo och betraktade utsikten, och han höll hennes hand i sin, ty det var deras smekmånad, och de befunno sig i Mendocinos furuskogar. De hade färdats på hästryggen från Shasta och ner genom kusttrakternas vildmarker, och de hade ingen annan plan än att fortsätta, tills de kommo på någon annan plan. De voro enkelt klädda, hon i en neddammad khaki, han i ytterbyxor och ylleskjorta. Den senare lämnade den solbrända halsen bar, och den väldiga gestalten tycktes just vara på sinrätta plats här bland skogsjättarna, medan hon, där hon satt vid hans sida, var som en personifikation af lyckan själf.

»Ja, du store man», sade hon och stödde sig på armbågen för att se på honom, »det är underbarare än du hade lofvat mig. Och så att få se det tillsammans!»

»Det är mycket mer af världen som vi ska se tillsammans», svarade han och ändrade ställning för att kunna fatta om hennes hand med bägge sina.

»Men inte förr än vi ha slutat med det här», ifrade hon. »Jag tror att jag aldrig kan tröttna på de stora skogarna ... och på dig.»

Han intog utan ansträngning sittande ställning och slog armarna om henne.

»Å, du älskare», hviskade hon. »Och jag hade gifvit upp hoppet att finna en sådan.»

»Och jag hade aldrig hoppats alls. Jag måste ha vetat hela tiden, att jag skulle finna dig. Är du glad?»Hennes svar var en svag tryckning där hennes hand hvilade mot hans hals, och en lång stund blickade de drömmande ut öfver de stora skogarna.

»Kommer du ihåg hvad jag talade om för dig om hur jag tog till flykten för den rödhåriga skollärarinnan? Det var första gången jag såg den här trakten. Jag gick till fots, men fyrtio femtio mil om dagen voro en barnlek för mig. Jag var alldeles som en indian. Då tänkte jag inte på dig. Det var ganska ondt om vildt i furuskogarna, men det fanns präktiga foreller i mängd. Det var då jag slog läger på den här klippan. Inte anade jag, att jag en dag skulle komma hit med *dig*.»

»Och bli prisboxare till på köpet.»

»Nej, det tänkte jag inte alls på. Far hade alltid sagt mig, att det skulle jag bli, och det tog jag för gifvet. Ser du, han var mycket klok. Han var en stor man.»»Men han tänkte sig aldrig, att du skulle sluta med yrket.»

»Jag vet inte. Han var så noga med att dölja dess intriger för mig, att jag tänker han var rädd för det. Jag har talat om för dig kontraktet med Stubener. Far satte in den där paragrafen om oärligheter. Det första fuffens min impresario begick skulle göra kontraktet om intet»

»Och ändå ämnar du ta en dust med den där Tom Cannam. Tjänar det till något?»

Han såg hastigt på henne. »Vill du inte, att jag skall göra det?» »Min älskade, jag vill att du skall göra hvad du vill.»

Så sade hon, och medan orden ännu genljödo i hennes öron, undrade hon i tysthet öfver att det var hon som uttalat dem, hon som inte varit den minst hårdnackadt styfsinta af hela Sangstersläkten. Men hon visste, att orden voro sanna, och det gladde henne.»Det skall bli roligt», sade han.

»Men jag förstår inte hvari det roliga består.»

»Jag har inte tänkt ut enskildheterna än. Du måste hjälpa mig. Först och främst ämnar jag lura både Stubener och vadhållarsyndikatet. Det blir en del af skämtet. Jag ämnar slå ut Cannam i första omgången. Jag skall för första gången bli riktigt ond, då jag boxas. Den stackars Tom Cannam, som är lika oärlig som de andra, skall bli det egentliga offret. Ser du, jag ämnar hålla ett tal från estraden. Det är något ovanligt, men det kommer att göra lycka, ty jag ämnar blotta för publiken alla boxningens afvigsidor. Sporten kan nog vara bra, men den drifves efter affärsprinciper, och det är det som fördärfvar alltsammans. Seså, nu håller jag talet till dig i stället för till

publiken.»

»Jag önskar, att jag kunde vara där och höra det», sade hon.Han såg på henne och funderade.

»Jag skulle gärna vilja ha dig där. Men det blir säkert en obehaglig stund. Ingen kan säga hvad som kan hända, då jag börjar utföra hvad jag har tänkt ut. Men jag söker genast upp dig, så snart det är öfver. Och det blir unge Glendons sista uppträdande på banan, på någon bana.»

»Men, kära Pat, du har ju aldrig i ditt lif hållit något tal», invände hon. »Du kanske gör fiasko.»

Han skakade energiskt på hufvudet.

»Jag är irländare», sade han, »och har det någonsin funnits en irländare som inte kan tala?» Han tystnade och skrattade hjärtligt. »Stubener tror att jag är tokig. Han säger, att man inte kan träna som äkta man. Hvad vet han om äktenskap eller om dig och mig eller något annat än tomtjobb och på förhand bestämda matcher. Men den kvällen skall jag lära honom,jag ... och stackars Tom också. Jag tycker verkligen synd om Tom.»

»Mitt kära afgrundsdjur kommer att bete sig både afgrundsaktigt och djuriskt, är jag rädd», sade hon.

Han skrattade.

»Jag ämnar åtminstone göra ett försök. Afgjordt mitt sista uppträdande, som sagdt. Och sedan blir det du, *du*. Men om du inte vill höra talas om det där sista uppträdandet, så säg bara ett ord.»

»Naturligtvis vill jag det, du store man. Jag vill, att min store man skall vara sig själf, och för att bli det måste han få handla efter sitt eget hufvud. Om du vill det, så vill jag det för din skull och för min skull också. Tänk om jag sade, att jag vill gå in vid teatern eller fara till Söderhafsöarna eller till nordpolen?»

Han svarade stilla, nästan högtidligt:

»Då skulle jag säga: gör det. Emedan du är du och måste vara du själf och görahvad du vill. Jag älskar dig, emedan du är du.»

»Och vi ä' båda ett enfaldigt älskande par», sade hon, då hans omfamning blef mindre hård.

»Är det inte storartadt!» utbrast han.

Han reste sig, tog märke på hur högt solen stod och sträckte ut handen öfver de stora skogarna, som klädde den täta raden af blånande berg.

»Vi måste sofva någonstans där ute. Det är trettio mil till närmaste läger.»

*

X.

Hvem af alla de närvarande sportmännen skall någonsin glömma den minnesvärda kvällen på Golden Gate-arenan, då unge Glendon bedöfvade Tom Cannam och en till, som var ännu större än Tom Cannam, hindrade den stora publiken i en hel timme att ställa till upplopp, ställde till den stora bedrägeri-uppgörelsen med myndigheterna och entreprenörerna och byggnadskomitén och nästan ref hela boxarinstitutionen i trasor? Det var en fullständig öfverraskning. Ej ens Stubener hade den ringaste aning om hvad som skullekomma. Det var visserligen sant, att hans boxare hade visat sig uppstudsig efter Nat Powers-historien, rymt sin kos och gift sig, men allt detta var öfver nu. Unge Pat hade gjort hvad man hade väntat af honom, sväljt ringens hela bedrägerisystem och kommit tillbaka igen.

Golden Gate-arenan var ny. Det var dess första match, och det var den största byggnad af detta slag som San Francisco någonsin hade låtit uppföra. Den rymde tjugufem tusen personer, och hvarenda plats var besatt.

Sportmän hade kommit resande från hela världen för att vara närvarande, och de hade betalat femtio dollars för sina platser närmast estraden. Den billigaste platsen i hela lokalen hade kostat fem dollars.

Det gamla välbekanta bifallslarmet började, då Billy Morgan, utropareveteranen, klättrade öfver repen och blottade sitt gråa hufvud. Då han öppnade munnen för att tala, hördes ett väldigt kraschande från enaf de närmaste sektionerna, där flera rader af låga sittplatser brakade samman. Publiken brast i skallande skratt och ropade skämtsamma råd och beklaganden till offren, af hvilka ingen hade blifvit skadad. Stolarnas brak och det muntra larmet kom tjänstgörande poliskommissarien att se på en af sina konstaplar och höja ögonbrynen till tecken, att de skulle få mycket att göra och att det skulle bli en liflig kväll.

En i sänder och välkomnade af dundrande applåder klättrade sju manhaftiga gamla ringhjältar öfver repen och förestälIdes för publiken. De voro allesammans f. d. tungvikts-världsmästare. Billy Morgan lät hvarje presentation åtföljas af en lämplig fras. En hälsades som »hederlige John» och en »gammal pålitlig en», en annan var »den redligaste tvånäfvade boxare, som ringen någonsin hade skådat». Och om andra hette det: »hjälten i hundra duster, som aldrig afbrutit en i förtid och aldrig blifvitlagd»; »den styfvaste af gamla gardet»; »den ende, som alltid kom tillbaka»; »den störste hjälten af dem alla»; och »den hårdaste nöten att knäcka».

Allt detta tog tid. Hvar och en af dem måste säga något, och de mumlade och muttrade sitt svar med stolt blygsamhet och ett tafatt stapplande på orden. Det längsta talet kom från den »gamle pålitlige» och räckte nästan i en minut. Sedan skulle de fotograferas. Det vimlade celebriteter på estraden, championboxare, berömda sportexperter, f. d. tidtagare och prisdomare. Lättvikter och medelvikter myllrade. Hvar och en tycktes utmana hela världen. Nat Powers var där för att begära en revanschmatch af unge Glendon, likaså alla de andra skinande ljusen, som Glendon hade blåst ut. Och alla morskade sig mot Jim Hanford, som i sin tur måste säga sitt hjärtas mening, som bestod i, att han skulle nedlåta sig till sin nästa match med segrareni den, som nu skulle äga rum. Publiken tog sig genast för att namnge segraren, hälften skrek vildt »Glendon» och den andra hälften »Cannam». Midt under detta oväsen brakade en annan stolsrad ned, och det höll på att uppstå gräl mellan missnöjda platsinnehafvare och vaktmästare, som försökte ställa allt till rätta. Poliskommissarien skickade bud till sitt högkvarter efter förstärkt manskap.

Publiken var vid godt lynne. Då Cannam och Glendon gjorde sin entré, liknade arenan ett politiskt folkmöte. Det hurrades för hvar och en i drygt fem minuter. Nu utrymdes estraden. Glendon satt i sitt hörn omgifven af sina sekonder. Stubener stod bakom honom som vanligt. Cannam presenterades först, och sedan han skrapat med fötterna och böjt på hufvudet, måste han tillmötesgå ropen på ett tal. Han stammade och hackade, men lyckades få fram några meningar.»Jag är stolt öfver att vara här i kväll», sade han, och medan applåderna dånade, fick han tid att fånga upp en annan idé. »Jag har arbetat samvetsgrant. Jag har arbetat samvetsgrant i hela mitt lif. Det kan ingen förneka. Och jag ämnar göra mitt bästa i kväll.»

Man hörde höga rop: »Det är rätt, Tom!» »Det vet vi!» »Präktig pojke, Tom!» »Du är nog karl till att klara skifvan!»

Sedan blef det Glendons tur. Äfven af honom begärde man ett tal, fastän det aldrig förr förekommit i prisringen att matchens hufvudperson hållit tal. Billy Morgan lyfte upp handen och äskade tystnad, och Glendon började med klar och kraftig röst.

»Alla ha sagt er, att de äro stolta öfver att vara här i kväll», sade han. »Men det är inte jag.» Publiken blef öfverraskad, och han gjorde en paus för att den skulle hinna svälja detta. »Jag är inte stolt öfver mittsällskap. Ni vilja ha ett tal. Jag skall ge er ett med mening i. Detta är min sista match. Efter kvällens täfling lämnar jag ringen på allvar. Hvarför? Det har jag redan sagt er. Jag tycker inte om mitt sällskap. Prisringen är kommen så på sned, att ingen man, som vill stå rak, kan höra till den. Den är rutten in i märgen, från de små professionella klubbarna och till den här historien i kväll.»

Det dämpade sorlet af förvåning, som börjat mullra, öfvergick här till ett skrän. Man hörde starka hyssningar och uttryck af ogillande, och många böljade ropa: »Gå på med matchen!» »Vi vilja ha matchen!» »Hvarför boxas ni

inte?» Glendon väntade; han såg, att de förnämsta skränarna närmast estraden voro entreprenörer och impresarier och boxare. Han sökte förgäfves göra sig hörd. Publiken var af delade åsikter; somliga ropade: »Matchen!» och andra ropade: »Talet! Talet!»Det rådde tio minuters hopplös förvirring. Stubener, skiljedomaren, arenans ägare och tillställaren af matchen sökte öfvertala Glendon att öfvergå till täflingskampen. Då han vägrade, förklarade domaren, att han skulle fälla förverkningsdom och förklara Cannam som segrare, om Glendon ej kämpade.

»Det kan ni inte göra», förklarade den senare. »Jag kommer att stämma er inför alla instanser, om ni försöker något sådant, och jag lofvar inte, att ni kommer lefvande ifrån nappataget med den här publiken, om ni lurar den på matchen. För resten ämnar jag slåss. Men innan dess vill jag sluta mitt tal.»

»Det är emot reglerna», protesterade domaren.

»Visst inte. Det står inte ett ord i reglerna om tal till publiken. Hvarenda mera framstående boxare här i kväll har hållit ett tal.»»Bara några ord», skrek matchtillställaren i Glendons öra. »Men ni ämnar hålla en föreläsning.»

»Det står ingenting i reglerna om föreläsningar», svarade Glendon. »Och packa er i väg från estraden, annars kastar jag ut er.»

Eldröd i synen och sprattlande med armar och ben blef entreprenören tagen i kragen och lyft öfver repen. Han var en stor karl, men Glendon hade gjort det så lätt bara med en hand, att publiken blef vild af förtjusning. Ropen på ett tal tilltogo i styrka. Stubener och arenaägaren togo försiktigtvis till reträtten. Glendon sträckte upp handen för att göra sig hörd, men de, som ropade på matchen, fördubblade sina ansträngningar. Ett par tre bänkrader brakade ner, och en hop folk, som därigenom förlorat sina platser, ökade villervallan genom att med en samfälld chock försöka tränga sig in på de ännu obesatta platserna, medan de, somsutto bakom och nu inte kunde se estraden, skränade och röto åt dem att sitta ner.

Glendon gick bort till repen och talade med poliskommissarien. Han måste luta sig fram och skrika i hans öra.

»Om jag inte håller det där talet», sade han, »stormar publiken arenan. Om de komma i farten, kan ni inte hejda dem, det vet ni. Ni måste hjälpa till. Om ni håller estraden klar, så skall jag nog få publiken att tiga.»

Han återvände till midten af ringen och sträckte åter upp händerna.

»Vill ni höra det där talet?» ropade han med skallande röst.

Hundratals af dem, som sutto närmast estraden, hörde honom och ropade: »Ja!»

»Då skall hvar och en, som vill höra, tysta ner sin granne, om han för väsen!»

Rådet åtlyddes, så att då han upprepade det, trängde hans röst längre bort. Han ropade det om och om igen, och långsamt,bänk efter bänk, bredde tystnaden ut sig från estraden, ackompanjerad af ett dämpadt ljud af slag och knuffar och brottning, då bråkmakarna tuktades af sina grannar. Oväsendet hade nästan lagt sig, då en stolsrad nära estraden brakade ner. Detta hälsades med nya skrattsalvor, som dogo bort af sig själfva, så att man tydligt hörde en ensam pipig röst långt bort ropa: »Gå på, Glendon! Vi ska höra på er!»

Glendon hade keltens intuitiva blick för massans psykologi. Han visste, att hvad som varit en vildt bångstyrig pöbel för fem minuter sedan, det var nu en publik, som han helt och hållet hade i sina händer, och för att öka effekten dröjde han en stund med flit. Men dröjsmålet var precis lagom långt och räckte inte en sekund för länge. I trettio sekunder rådde fullständig tystnad; han hade satt sig i respekt. Just som de första svaga tecknen till oro trängde till hans öron, började han tala.»Då jag slutar detta tal», sade han, »ämnar jag gripa mig an med boxmatchen. Jag lofvar er, att det skall bli en riktig match, en af de få riktiga matcher ni någonsin ha sett. Jag ämnar slå ut min motståndare på kortast möjliga tid. Då Billy Morgan ropar ut matchen för sista gången, skall han säga er, att det blir en fyrtiofem-ronds-match. Men jag säger, att det snarare kommer att bli en på fyrtiofem sekunder.

»Då jag blef afbruten, höll jag just på att säga er, att boxsporten är rutten. Det är den — uppifrån och ner. Den drifves efter affärsprinciper, och ni veta allesammans hvad affärsprinciper vill säga. Nog sagdt. Ni ä' de lurade,

ni allesammans som inte förtjäna något på det. Hvarför braka stolsraderna ner i kväll? Skoj. Liksom boxsporten äro de byggda på affärsprinciper.»

Han hade nu ett fastare tag än någonsin i sin publik, och det visste han.»Det sitter tre man hopklämda på två stolar. Det ser jag öfverallt. Hvad betyder det? Skoj. Vaktmästarna få ingen lön. Alan beräknar att de skola skoja sig till drickspengar. Återigen affärsprinciper. Ni betala. Naturligtvis betala ni. Hur erhålles tillstånd till matcherna? Mutor. Och nu vill jag fråga er: om de som anordna sittplatserna skoja, om vaktmästarna skoja, om myndigheterna skoja, hvarför skulle inte de som stå i spetsen för boxsporten skoja? Det göra de också. Och ni betala.

»Och nu vill jag säga er, att det inte är boxarnas fel. De sköta inte det hela. Det göra entreprenörerna och impresarierna; de äro affärsmän. Boxarna äro bara boxare. De börja ganska hederligt, men direktörer och impresarier tvinga dem att falla till föga eller också bojkottas. Det har funnits ärliga boxare. Och det finns några ännu, men vanligen förtjäna de inte mycket Jag antar, att det har funnits ärliga impresarier.Min är nästan den bästa af hela klabbet Men ni kan ju fråga honom hur mycket han har lagt ned på tomter och fastigheter.»

Här började larmet dränka hans röst.

»Hvar och en, som vill höra på, skall tysta ner sin granne!» ropade Glendon.

Åter uppstod liksom ett hafsbrus af slag, knuffar och brottning, och det blef tyst.

»Hvarför gör hvarje boxare öfverlopps-gärningar genom att förfäkta, att han alltid arbetar ärligt? Hvarför kallas de Redlige John och Redlige Bill och Redlige Blacksmith? Har det aldrig fallit er in, att de tyckas vara rädda för något? Då en man kommer till er och skränar, att han är hederlig, blir man misstänksam. Men när en prisboxare kommer med samma bluff, svälja ni den.

»Må den bäste vinna! Hur ofta ha ni inte hört Billy Morgan säga det? Jag vill tala om för er, att den bäste inte vinnerså ofta, och när han gör det, är det vanligen arrangeradt på förhand. Och de flesta revanschmatcher ni någonsin ha sett eller hört talas om ha också varit arrangerade. Det är ett system. Alltsammans är ett system. Tro ni, att direktörer och impresarier äro det för roskull? Visst inte. De äro affärsmän.

»Tom, Dick och Harry äro tre boxare. Dick är den bäste. Det har han bevisat i två matcher. Men hvad händer? Tom slår Harry. Dick slår Tom. Harry slår Dick. Ingenting är bevisadt Sedan komma revanschmatcherna. Harry slår Tom. Tom slår Dick. Dick slår Harry. Ingenting är bevisadt. Sedan försöka de igen. Dick morskar sig. Han säger, att han vill visa hvad han duger till. Alltså slår Dick Tom och äfven Harry. Åtta matcher för att bevisa att Dick är numro ett, då två kunde ha räckt. Alltsammans arrangeradt. Ett riktigt system. Och ni betala för det, och då inte edra stolar braka ner, skoja vaktmästarna dem ifrån er.»Det är en präktig sport, om den bara vore ärlig. Boxarna skulle vara ärliga, om de bara finge. Men skojet är för allsmäktigt. Då en handfull män kunna korpa åt sig tre kvarts million dollars på tre matcher.»

Ett vildt oväsen tvingade honom att tystna. Ur skränet, som fyllde hela huset, kunde han urskilja ett och annat rop: »Hvilken million dollars?» » Hvilka tre matcher?» »Säg ut!» »Fortsätt!» Äfven hördes hyssningar och fyrop, och man skrek: »Bakdantare! Bakdantare!»

»Vill ni höra mer?» ropade Glendon. »Håll er då i styr!»

Ännu en gång framtvingade han en half minuts tystnad.

»Hvad är det Jim Hanford planerar? Hvad är det för program hans publik och min hålla på att genomföra? De veta, att jag är hans öfverman. Han vet, att jag är hans öfverman. Jag kan slå ut honom i en enda match. Men han är världsmästaren.Om jag inte fogar mig efter programmet, ge de mig aldrig tillfälle att ta en dust med honom. Programmet kräfver tre matcher. Jag skall vinna den första. Den kommer att försiggå i Nevada, om inte San Francisco vill vara med om den. Vi ska göra den till en förstklassig tillställning. För det ändamålet skall hvar och en af oss hålla ett vad på tjugu tusen. Det är riktiga pengar, men det är inte något riktigt vad. Hvar och en får igen sina pengar i smyg. På samma sätt med penningpriset. Vi ska dela det jämnt, fast den officiella delningen blir

trettiofem och sextiofem. Priset, filmafgifterna, reklamerna och alla andra sportler bli inte en cent mindre än två hundra femtio tusen. Dem dela vi och ta sedan i tu med revanschmatchen. Den vinner Hanford, och så dela vi igen. Sedan kommer den tredje matchen; jag vinner, och därvidlag är jag i min fulla rätt, och vi ha tagit tre kvarts million urboxpublikens fickor. Det är programmet, men det är smutsiga pengar. Och det är därför jag träder ut ur ringen i kväll ...»

I detta ögonblick slungade Jim Hanford en poliskonstapel, som ville haka sig fast vid honom, tillbaka bland publiken, hans resliga gestalt kastade sig öfver repen, och han tjöt:

»Det är lögn!»

Som en ilsken tjur rusade han emot Glendon, som tog ett språng tillbaka och sedan dök skickligt undan i stället för att möta ett angrepp. Ur stånd att hejda sig tornade den väldige bjässen emot repen. Slungad tillbaka af deras spännkraft vände han sig om för att göra ett nytt angrepp, då Glendon gaf honom en stöt. Kallblodig och klarsynt inriktade han ett fulländadt slag mot sin motståndares käk och utdelade för första gången under hela sin boxarebana en stöt med sin fulla kraft. Hela sin styrka, hela sin sparade styrka, inladehan i denna enda förkrossande muskel-explosion.

Hanford var ögonblickligen död — så pass mycket som medvetslöshet påminner om död. Det var förbi med honom i samma ögonblick som Glendons näfve vidrörde honom. Hans fötter släppte sitt fäste på golfvet, och han flög i luften och föll ner öfver det öfversta repet. Hans maktlösa kropp sprattlade, där den hängde öfver inhägnaden, vek sig på midten och ramlade ner från estraden i hufvudet på åskådare, som sutto på pressens platser.

Det blef stor uppståndelse bland publiken. Den hade redan sett mer än den hade betalat för att se, ty den store Jim Hanford, världsmästaren, hade blifvit utslagen. Det var utom programmet, och det hade försiggått i ett enda slag. Aldrig hade man varit med om något sådant i boxningens annaler. Glendon såg bistert på sina misshandlade knogar, kastade en blickgenom repen, där Hanford höll på att resa sig på sina ostadiga ben, och sträckte upp händerna. Han hade knutit sin högra hand för att göra sig hörd, och publiken tystnade.

»Då jag började som boxare», sade han, »kallade de mig 'Enstöts-Glendon'. Ni såg den där stöten för ett ögonblick sedan. Den använde jag alltid. Jag gick rakt på mina motståndare och tvingade dem att flyga i luften, fastän jag alltid aktade mig för att lägga till med hela min kraft. Sedan blef jag uppfostrad. Min impresario sade mig, att det inte var honett mot publiken. Han rådde mig att göra matcherna långa, så att publiken fick valuta för sina pengar. Jag var en stolle, en tvärvigg. Jag var en grönspoling från bergen. Så att jag, Gud hjälpe mig, höll till godo med det som en sanning. Min impresario brukade komma öfverens med mig om, i hvilken rond jag skulle slå ut min motståndare. Sedan gaf han vadsyndikatet en vink om det, ochvadsyndikatet inrättade sig därefter. Naturligtvis fick ni betala. Men en sak är jag glad åt. Jag rörde aldrig en cent af de pengarna. De vågade inte erbjuda mig att dela, ty de visste, att då skulle hela spelet vara förstördt.

»Ni kommer ihåg min match med Nat Powers. Jag slog aldrig ut honom. Jag hade fattat misstankar. Då gjorde ligan upp det med honom. Det hade jag ingen aning om. Jag ämnade låta honom hållas ett par ronder utöfver den sextonde. Min sista stöt i den sextonde gjorde honom ingen skada. Men han låtsade sig ändå vara utslagen och lurade er allesammans.»

»Hur är det i kväll?» ropade en röst »Är det uppgjordt på förhand?»

»Det är det», lydde Glendons svar. »Hvad gäller syndikatets vad? Att Cannam skall hålla stånd till den fjortonde ronden.»

Tjut och hotelser. För sista gången sträckte Glendon upp handen och påbjöd tystnad.»Jag har nästan slutat nu. Men jag vill säga er en sak. Syndikatet förlorar i kväll. Det här kommer att bli en ärlig match. Tom Cannam kommer inte att hålla stånd till den fjortonde ronden. Han kommer att bli expedierad i den första.»

Cannam sprang upp i sitt hörn och skrek ursinnigt:

»Det kan ni inte åstadkomma. Den man är inte skapad än, som kan slå ut mig i en omgång!»

Glendon hörde ej på honom och fortfor:

»En gång i mitt lif har jag nu lagt till med hela min styrka. Det såg ni för ett ögonblick sedan, då jag expedierade Hanford. För andra gången i kväll skall jag slå till med hela min kraft — det vill säga, om inte Cannam hoppar öfver repen just nu och springer sin väg. Och nu är jag färdig.»

Han gick till sitt hörn och räckte fram händerna för att få på sig handskarna. I det motsatta hörnet rasade Cannam, medanhans sekonder förgäfves sökte lugna honom. Slutligen lyckades Billy Morgan ropa ut det sista tillkännagifvandet.

»Det här kommer att bli en fyrtiofem-ronds-match», ropade han. »Markis Queensburys regler! Och må den bäste vinna! Låt gå!»

Gonggongen ljöd. De bägge boxarna gingo emot hvarandra. Glendon räckte ut sin högra hand till den sedvanliga handtryckningen, men Cannam vägrade att ta emot den med ett vredgadt kast på hufvudet. Till allmän förvåning rusade han icke på. Hur ond han var, boxades han försiktigt, hans sårade stolthet dref honom att uppbjuda hela sin förmåga att hålla ut. Han slog flera gånger, men han slog varsamt och försummade aldrig sitt försvar. Glendon jagade honom rundt omkring ringen och ryckte oupphörligt framåt med skoningslöst klampande vänsterfot. Men han gjorde inga stötar, försökte ej ens ettangrepp. Han sänkte till och med sina händer och eggade den andre att öfverta ledningen. Cannam grimaserade trotsigt, men vägrade att begagna sig af det erbjudna tillfället.

Två minuter gingo, sedan ändrade Glendon taktik. Med hvarje muskel, hvarje linje i sitt ansikte tillkännagaf han, att nu var stunden inne för honom att slå sin motståndare. Detta var spel och ett skickligt spel. Han tycktes ha blifvit en varelse af stål, hård och obarmhärtig som stål. Det gjorde tydligen intryck på Cannam, som fördubblade sin vaksamhet. Glendon trängde honom hastigt in ett hörn och motade och höll honom kvar där. Men ännu utdelade han intet slag, försökte det ej ens, och Cannams spänning blef pinsam. Förgäfves ansträngde han sig att komma ut ur hörnet, men han kunde ej besluta sig för att kasta sig öfver sin motståndare med ett försök att vinna tid genom en clinchning.

Så kom det — en hastig serie af heltvanliga skenslag, snabba som blixten. Cannam var förbryllad. Det var publiken också. Icke två af åskådarne kunde efteråt komma öfverens om hvad som hade försiggått. Cannam dök för ett skenslag och intog samtidigt gardställning för att parera ett annat skenslag mot sin käk. Han försökte också ändra benställning. De åskådare, som sutto närmast, svuro på, att de sett Glendon starta stöten från sin högra höft och störta fram som en tiger för att öka slagets verkan med sin kroppstyngd. Hur det nu än var, så träffade stöten Cannam på hakans rätta punkt i samma ögonblick som han ändrade ställning. Och liksom Hanford svimmade han i luften, innan hans kropp slog ned på repen och hamnade bland tidningsherrarna.

Spalter i tidningarna kunde ej ordentligt redogöra för hvad som ytterligare hände den kvällen i Golden Gate-arenan. Polisen utrymde ringen, men kunde ej rädda arenan.Det var icke ett upplopp. Det var en orgie. Icke en bänk lämnades orörd. Folkmassan spred sig öfver hela den stora salen, trängdes och slogs om att med hela sin styrka bära hand på stolpar och plankor, rycka upp och slå omkull. Prisboxare sökte skydd hos polisen, men det fanns ej tillräckligt många konstaplar att eskortera dem ut, och boxare, impresarier och entreprenörer fingo stryk efter noter. Endast Jim Hanford skonades. Han hade sin ohyggligt svullna käk att tacka för denna barmhärtighet. Då folkmassan ändtligen blef utdrifven ur huset, träffade den på en ny sjutusendollars-bil tillhörande en välkänd boxningsentreprenör och förvandlade den till järnskrot och bränsle.

Glendon, som ej kunde klä om sig i de ödelagda klädlogerna, begaf sig ut till sin bil, ännu i sin boxardräkt och insvept i en badkappa, men lyckades ej komma undan. Den manstarka folkmassan kastade sig öfver hans bil och höll den fast. Polisen varalldeles för ifrig att komma honom till undsättning, och till sist ingick man en kompromiss, och bilen tilläts bege sig af i spetsen för en eskort af hurrande galningar.

Det var midnatt, då denna orkan drog förbi Union Square och ner mot St. Francis. Man ropade på ett tal, och

fastän bilen stannat vid hotellporten, hindrade man helt vänskapligt Glendon från att undkomma. Han gjorde ett försök att kasta sig ut midt ibland entusiasterna, men hans fötter nådde aldrig stenläggningen. Fasthållen och upplyft af hvarje hand, som kunde komma åt att röra vid honom, bars han på hufvud och axlar tillbaka till bilen. Sedan höll han sitt tal, och Maud Glendon, som stod i ett fönster och såg ner på sin unge Herkules, där han stod så stor och ståtlig på automobilens säte, visste — som hon ju alltid gjorde — att det var hans allvar, då han upprepade, att han hade kämpat sin sista match och hade dragit sig tillbaka från ringen för alltid.

*